

G. DE PURUCKER

AZ EZOTERIA ARANYSZABÁLYAI

**A második és átdolgozott kiadást fordította: Szabari János, 2018.
MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT**

Tartalom

Előszó.....	2
Előszó a második és átdolgozott kiadáshoz.....	2
Az univerzum szívéhez vezető ösvény.....	3
Idős kor, betegség és halál.....	8
A belső isten.....	19
Az elkülönülés nagy eretneksége.....	23
A szeretet az univerzum kötőanyaga.....	27
A tanítványság ösvénye.....	31
Az Együttérzés Buddhái.....	39

Előszó

Ez a kis könyvecske bizonyos tanításokat tartalmaz, amiket az Ezoterikus Iskolában a tanítványok tanulmányozás és meditáció céljára kaptak. H. P. B. műve, *A csend hangja* sok kivonatot tartalmaz a tanítások ugyanazon forrásaiból, visszaadva azt, ami szinte szó szerint ragaszkodik az eredeti művekhez, amikből vette azokat, de a kifejezésmód abban a csodálatos kis könyvben gyakran nagyon szakmai jellegű, ezért nehéz megérteni a nyugati embereknek, akiket szinte születésük óta egy teljesen más pszichológia alapján képeztek.

Mind a nyilvános, mind a személyes tanításokból vett kivonatok, amiket a jelen könyv tartalmaz, egy erőfeszítés, hogy bemutassa a nyugatiaknak, de igazából a keletieknek is, ezt az anyagot, és más, az Ezoterikus Iskolában elterjedt tanításokat, csak éppen a nyugat számára érthetőbb formában. Úgy is mondhatjuk, hogy olyan formában, ami ismerősebb a gondolkodó nyugati elmék számára, noha egyes esetekben hűségesen, szinte szóról szóra ragaszkodtam a titkos könyvek bekezdéseire, amiket én magam sok éven keresztül tanulmányoztam.

Tekintélyes ezoterikus irodalom létezik, aminek nagy része teljesen ismeretlen a nyugat számára, és amelyet – ilyen vagy olyan okból – csak ritka példaként vettek elő az ősi bölcsesség kincstárából, és hoztak nyilvánosságra.

Az ezoterikus devóciós művekre valószínűleg ugyanolyan nagy szükség van manapság is, mint bármikor a múltban, és remélem, hogy a következő oldalak olvasóit ugyanaz a Fény fogja megvilágítani, és megadni ugyanazt az inspirációt a következő kivonatokból, amiket az Ezoterikus Iskola könyveiből fordítottak vagy részleteztek, mint amit az elmúlt években én kaptam.

Amikor akár nyilvános, akár zártkörű előadásokat tartottam, amikből a következő részleteket vettem, igyekeztem belesőni a témákba a titkos könyvek rendkívül misztikus gondolataiból annyinak a megtárgyalását, amennyire csak feljogosítva éreztem magamat. Bízom benne, hogy ezt az erőfeszítést sikerült átvennem a jelenlegi szemelvények gyűjteményébe. Sok más, hasonló típusú szemelvényt lehetne összegyűjteni ezekből az előadásokból, azokat összeolvasni, összehasonlítani, és talán a jövőben egy hasonló típusú társ-kiadványt készíteni ehhez a kis könyvhöz.

Egy barát és tanuló, G. B. intuitív vállalkozásának és mély devóciós érdeklődésének köszönhető, hogy ez a kis könyv, *AZ EZOTERIA ARANYSZABÁLYAI* most megjelenik. Az ősi bölcsesség minden tanulmányozója, mindazok számára, akik vágnak arra, hogy valami kicsit megismerjenek abból az életből, amit az ősi bölcsesség tanítványai élnek, tudom, hogy ez az emberiség bölcsesség-vallása ősi tanításainak szemelvénygyűjteménye – ahogyan azt az Együttérés Szent Rendjében tanítják – hasznos és ösztönző lesz.

G. DE PURUCKER.

The Theosophical Society

Point Loma, California

1931. május

Előszó a második és átdolgozott kiadáshoz

Ez a könyv kedvencé vált szinte mindenhol, és a teljes első kiadás, ami elérte a hatodik utánnomást, rövid idő alatt teljesen elfogyott. Mivel a könyvet az új olvasók még mindig követelik, elhatároztuk, hogy kiadjuk ezt a jelenlegi, vagyis a második átdolgozott kiadást. Ez érintetlenül tartalmazza a korábbi vagy első kiadás minden tanítását. Ebben a második átdolgozott kiadásban annyi a változás, hogy helyenként beszűrtük „a Tanítvány” megjegyzéseit, alkalmanként pedig néhány szót „a Tanító” rovatba. Így tehát a könyv devóciós része, vagyis gyakorlatilag az egésze érintetlenül marad, és az első kiadás szó szerinti másolata. Az a döntés, hogy elvetjük a beszélgetős, vagy inkább kérdés-felelet formát, sokak kéréseinek köszönhető,

amiket a világ minden tájkáról kaptunk. Úgy tűnik, hogy ennek a kis könyvnek az olvasói jobban kedvelik az egyszerű és közvetlen elbeszélésformát. Méltányoltuk a kívánságukat.

A szerző őszintén reméli, hogy AZ EZOTERIA ARANYSZABÁLYAI jelenlegi kiadásának minden új olvasója annyi szellemi vigaszt és értelmi ösztönzöt fog találni, mint amennyit az első kiadás olvasói kétségtelenül találtak.

G. DE PURUCKER.

The Theosophical Society

Point Loma, California

1935. augusztus

Az univerzum szívéhez vezető ösvény

Minden emberi szívben van egy mohó vágyakozás, amit semmi nem tud kielégíteni vagy lecsillapítani, vágyakozás valami igazabb után, mint amiről a hétköznapi emberi lények tudnak, vágyakozás a Valóság után, vágyakozás a Magasztos után. Ez a léleknek, az ember szellemi lelkének a sóvárgása. Ennek a vágyakozásnak a forrása az a honvágy, amit szellemi lakóhelyünk lelki emlékezete hoz elő, ahonnan jöttünk, és ahová visszatérőben vagyunk.

Az ember öntudatlanul, intuitíve, az agy-elme számára ismeretlen módon látja a Magasztos Víziót a misztikus kelet hegycsúcsain, és óh, ez a sóvárgó honvágy a leírhatatlan, a halhatatlan, a halál nélküli után, az után, ami kimondhatatlan békét és szeretetet hoz, ami kiterjedésében határtalan! Minden emberi szív érzi ezt, és ez az az oltalmazó erő az emberben, az a dolog, ami megadja a reményt és a törekvést, amely felemeli a lelkét annak a glóriának a felismerésével, ami egykor az övé volt.

Fény az elmének, szeretet a szívnek, megértés az értelemnek: minden emberben mindháromnak ki kell elégülnie, mielőtt a valódi békét elérné.

Van egy ösvény, a bölcsesség és megvilágosodás magasztos útja, amely minden emberi lény számára bármely földi testet öltésében elkezdődik, utána pedig befelé vezet, mert ez a tudat és a szellemi felismerés útja, ami állandóan befelé vezet, még beljebb, és még mindig beljebb a misztikus kelet felé, ami az univerzum szíve, és ez a bennünk levő szellemi-isteni tudat felkelő napja.

Minden képesség, energia, minden lényünk magjának belsejében van, ami úgy mond az utunk, amely során kinövünk a Létezés Szívéből, ami a mi szellemi egyéniségünk.

Az univerzum szívébe vezető ösvény egy, mégis különböző minden emberi lény számára. Ez azt jelenti, hogy minden emberi lény önmaga ez az út – az az út, amely saját lényünk gondolataiból, tudatából és szövedékéből épül fel. A természet szívének anyagából épül fel.

Van egy hosszú út, ami egyben széles is. Ez az az út, amelyen velünk van a természet energiafolyamának áramlása, és ezt az utat követve elérjük a tökéletesedést a megfelelő időben. Ez az út azonban a hosszan tartó, lassú fejlődésé, minden életben csak apránként előrelépve, megszámlálhatatlan korszakokon keresztül.

Van egy másik út, ami meredek és tövises, amit nehéz követni, de amit az emberi faj Nagyjai kitapostak. Ez a gyors, de nehéz út. Ez az önmagunk legyőzésének az útja, az én feladásának az útja a Mindenért, az út, amelyen a személyes ember a személytelen Buddhává, a személytelen Krisztussá válik. Az út, amelyen önmagunk szeretetét feladjuk és az egész lényünket a minden dolog – akár nagy, akár kicsi – iránti szeretet tölti be. Ezt az utat nehéz követni, mert ez a beavatás útja. Ez a meredek és tövises ösvény az istenekhez, mert amikor az Olümposz csúcsaira mászunk fel, az előttünk húzódó ösvényen kell lépkednünk.

Keleten időtlen idők óta négy „Ösvény” létezik, amiket az emberek négy osztálya vagy típusa követ, Hindusztán ősi elmélete szerint.¹ Az első a Karma-Marga, a cselekvés útja, a „munka általi üdvözülés”. A második a Bhakti-Marga, a „hit általi üdvözülés” ösvénye. Ez a két ösvény vagy az ember szíve és elméje nemesítésének két rendszere többé-kevésbe ismert nyugaton is, és ugyancsak a „munka általi üdvözülésnek” és a „hit általi üdvözülésnek” nevezik. Viszont nem ez a két ösvény a legmagasabb.

A harmadik ösvény a Raja-jóga Marga, a Raja-jóga útja, az ösvény, amit a törekvő lény követ, hogy elérje a szabadságot és a fényt, hogy elérje a valósi egyesülést a belül levő Én-nel saját tervezésű erőfeszítések segítségével. A negyedik ösvényt pedig, amit a legkiválóbbnak tekintenek, Jnana-Marga-nak, a „bölcesség-ösvénynek” nevezték, a nagy próféták és bölcsek és – általában szólva – az emberiség legnemesebb része „ösvényének”.

Gyönyörűek az utak, magasztos a cél, gyors azoknak a lába, akik követik a belső, még halk hang útját, amely út az univerzum szívéhez vezet. Ez az ókor nagy misztériumai üzeneteinek a magja – az egyszerű emberi lény egyesülése isteni forrásával, önmaga gyökerével, amely összekapcsolódik a MINDENNEL, mert az a mag a Központi Tűz egy szikrája, az Istenség egy szikrája, és ez a szikra mindenkinben benne van.

Az Istenség a szívünkben van. Ez a gyökerünk. Ez lényünk magjának magja, és a szellemi Én ösvényén fel tudunk emelkedni, áthaladva egymás után a személyiség fátylain keresztül, amíg végül elérjük az egységet azzal a belső istenséggel. Ez a legmagasztosabb kaland, amit az ember ismer: az ember Én-jének a tanulmányozása.

Nem pusztán így mászunk fel a Parnasszus és az Olümposz hegycúcsaira, de idővel az önismeret belső ösvényét követve olyan hatalmas mértékben növekedünk a megértésben és belső látásban, hogy a szemeink befogják a belső fény tartományait és hatóterületét, felfedve a számunkra a határtalan univerzum leginkább áhítatot keltő – mert a legszentebb – és leggyönyörűbb misztériumait.

Az első lépés az univerzum szívéhez vezető ösvényen annak az igazságnak a felfedezése, hogy minden belülről jön. A lángész minden sugallata, minden nagy gondolat, amik civilizációkat hoztak létre és döntöttek romlásba, minden csodálatos üzenet, amit a föld nagyjai adtak át embertársaiknak – mindezek belülről törtek elő. Az egyesülés csatáját, az egyesülés felé vívő, az egyesülésért vívott csatát saját belső istenünkkel csupán félig nyerjük meg, amikor felismerjük ezt az igazságot. Óh, milyen ragyogó ösvényt pillantunk meg ez után! Milyen dicsőséges ez, amint egyre beljebb és beljebb vezet, amire ugyanúgy mondhatjuk, hogy feljebb és feljebb, egyre magasabbra és magasabbra, amíg eggyé nem válunk saját rokonságunkkal – az istenekkel – akik az univerzum kormányzói és uralkodói, és akiknek az emberek a gyermekei.

Lényünk belsejének legbelsőbb része egy isten, egy élő istenség, és ebből az isteni forrásból áramlik lefelé az emberi észjárásba minden dolog, ami az embert naggyá teszi, minden dolog, ami felkelti benne a szeretetet, a hatalmas reményt, az ihletet és a törekvést, továbbá mind közül a legnemesebbet, az önfeláldozást.

Bennünk nyugszik az univerzum minden misztériuma. A belső Én-ünkön, szellemi természetünkön keresztül van egy út, ami eljut az univerzum valódi szívéhez. Ha ezen az állandóan belül vezető úton haladunk, ha be tudunk hatolni önmagunkba, átlépni a személyiség fátylain keresztül egymás után, mélyebbre és mélyebbre önmagunkban, akkor mélyebbre és mélyebbre jutunk az egyetemes természet csodálatos misztériumaiban.

¹ Ez a négy ösvény nagyon pontosan megfelel a négy társadalmi és politikai fokozatnak, a hinduk korai civilizációjának a védikus időszakban: a *sudra*, a földeken dolgozó paraszt, a *vailya*, a kereskedő, a *kshatriya*, a hivatalnok, a harcos, a király, a herceg, röviden, a bürokrácia világa, stb. és a negyedik, a *brahmana*, a filozófus, a bölc.

Önmagunkat megismerve gyorsabban fejlődünk, mint az átlagos fejlődési pályát bejáró ember, és amikor ez a haladás a lehető legnagyobb mértékben felgyorsul, ott vannak a beavatások, tulajdonképpen az „útvágások”, de csak azok számára, akik felkészültek, és képesek vállalni ezeket a nehéz, nagyon nehéz átvágásokat. A növekedés lépésről lépésre halad.

Erről az ösvényről egy „útként” beszélnek, de inkább az ember szívének megnyitása – nem a fizikai szívé, hanem lényének szívéé, az ember lényegéé, más szavakkal a szellemi, értelmi és pszichikai képességeinek és tulajdonságainak megnyitása és kifejlesztése. Ez a Szív Tana, a titkos tanítás, az elrejtett tanítás. A Szem Tana az, ami látható, és többé-kevésbe nyitott.

Azok, akiknek a belső adottságaik és képességeik tényleges és tudatos működésbe léptek, akiknek a belső természete fejlettebbé válik, amint a gyermekorból a felnőtté felé növekednek bármelyik életükben, ők a megfelelők, a neofiták, akiknek a természete megnyílik, és akiknek van fülük, hogy meghallják, és szemük, hogy meglássák, amit eléjük tesznek.

Azok, akik sugallatot kapnak valami nagyobb, belül levőtől, valami ragyogótól és nagy-szerűtől, valamitől, ami belül a szívben és az elmében növekszik, mint a bimbózó virág, ők azok, akik végül többet fognak látni, ők a nagy bölcsökké és prófétákká fejlődő beavatottak.

A természetben nincsenek kedvencek. A réges-régi szabály igaz. Az ember azt veszi el, amit maga megkaphat – *ami ő maga*. Az ember az univerzum elválaszthatatlan része, amiben él, mozog, és amiben létezése van. Nincs semmiféle elválasztás az ő gyökerei és az univerzum gyökerei között, nincs távolság közöttük.

Ugyanaz az Egyetemes Élet árad keresztül minden dolgon, ami létezik. A tudatnak ugyanaz az áramlata az, ami az univerzum hatalmas egészében és azon keresztül folyik, ezért az emberben is, mint az univerzum elválaszthatatlan részében. Ez azt jelenti, hogy van egy ösvény, amin haladva közeli kapcsolatba kerülhetünk magával az univerzum szívével, és ez az ösvény mi magunk vagyunk, saját belső lényünk, saját belső természetünk, a szellemi Én-ünk. Nem a közönséges fizikai ember én-je, amely én csak a belső szellemi ragyogás szegényes tükröződése, hanem a tiszta tudat, a minden iránti tiszta szeretet belső Én-je, amit semmilyen földi szennyeződés nem mocskolt be – ez a szellemi lényünk.

Követve ezt az ösvényt belső istenünkhöz, a magasabb Én-ünkhöz, el fogjuk érni a határtalan Végtelenség minden misztériumát és csodáját a végtelen időn keresztül, és olyan boldogság, béke, üdvösség, gyönyörűség, szeretet és inspiráció fogja eltölteni teljes lényünket, hogy minden lélegzetvétel áldás, és minden gondolat egy magasztos sugalmazás lesz.

Hogyan élhetjük úgy az életünket, hogy ezen az ösvényen haladjunk? Tiszta szív, tiszta elme, törekvő értelem, annak keresése, hogy feltáruljon a szellemi érzékelés: ezek az arany lépcső első lépcsőfokai, amelyen fellépkedve eljutunk a természet bölcsesség-templomába.

Ennek az „életünk élésének” semmi köze nincs az ostoba aszkétizmushoz, mint a test kínzásához, és minden ilyen üres és önpusztító módszerhez. Egyáltalán semmi.

Teljesen rossz, a világban elterjedt elképzelés, hogy a „Mennyei Királyság” (hogy a megszokott keresztény kifejezéssel éljünk) elnyerése a emberségünk feladásával lehet, hogy az erőssé növekedésünk útja az ostobává válás, és hogy az isteni béke és harmónia elérésének útja az, hogy gyengeelméjűvé válunk a földön. Az úgynevezett aszkéta rossz úton jár. Az ember soha nem fogja elérni a „Mennyei Királyságot” pusztán azzal, hogy krumplin és sárgarépán él, sem azzal, hogy csak egy fél órát alszik nappal vagy éjszaka, sem azzal, hogy szöges ágyon fekszik, sem azzal, hogy tartózkodik ettől, vagy amazt csinálja a fizikai testével.

Óh, a kép, amit láttam emberekről, akik leigázzák a testüket ahogyan elgondolják, miközben az elméjük aljasságtól torzult és züllött! A gonoszság nem a testben van, a rossz csele-

kedetet nem a test követi el. A test az akaratunk és az értelmünk felelőtlen eszköze. Az akaratunk és az értelmünk az, amit képeznünk kell, akkor pedig önmagunkat képezzük, és válunk igazán emberré, és lépünk rá az emberi istenség felé vezető ösvényre.

Ne öljük meg a személyiségünket, ne semmisítsük meg a személyiségünket elpusztítás értelmében. Mi magunk hoztuk azt létre, az a részünk, az érzelmi és pszichikus részünk, az alsó mentális részünk, a szenvedély részünk, elmúlt korszakok fejlődési munkájának eredménye. Emeljük fel a személyiséget. Tisztítsuk meg, képezzük, tegyük arányosság és szimmetrikussá az akaratunk és a gondolkodásunk számára, fegyelmezzük meg, tegyük egy élő isten templomává, hogy megfelelő eszközzé, tiszta csatornává váljon ahhoz, hogy az emberi tudatba belép-hessenek a belső istenből eredő dicsőségáradat sugarai. Ezek a dicsőségsugarak a szellem tudatának, a szellemi vagy isteni tudatnak a sugarai.

Nem a személyiség pusztulása az, ami felszabadítja a szellemi embert, a személyiségnek a szellemivé való felemelése az, ami a fejlődés munkáját jelenti. Ez ugyanaz a dolog, amit a természetes evolúció a maga lassú, korszakokon keresztül tartó folyamata megpróbál elérni: felemelni az alsót, hogy felsővé váljon, nem pedig megölni azt, nem lenyomni azt.

Legyünk olyan szentek, nemesek és tiszták, amelyet csak el tudunk gondolni. Akkor elfeledkezhetünk a testünkről. Elfeledkezhetünk a személyiségünkről, amit a testünk megjelenít, és a személyiségen minden alsóbb jellemzőnket értem: az alsó mentális és az érzelmi részünket, a szeszélyeinket és a kicsi ezt meg azt. Emeljük ki az alsóbb részeinket nemesebb és magasztosabb használat céljából.

Amikor a személyiség átszellemítetté válik, amikor a személyiség képes lesz többé-kevésbé teljesen megnyilvánítani a bennünk levő – a saját belső szellemi-isteni ragyogó – istentől eredő magasztos beáramlást, akkor úgy fogunk járni a földön, mint egy emberi isten, és úgy fogunk cselekedni, mint egy isten. Mert a földön mindenki saját belső istenének képviselője, és a fizikai világban annyit jelenítünk meg a lényünkön keresztüláradó isteni esszenciából, amennyit a fejlettségi szintünk enged megnyilvánítani. Ezért kezdjük már most megnyilvánítani az belül levő istent. Ezt meg tudjuk tenni, és óh, az ezért érkező jutalom elmondhatatlanul nagy-szerű és gyönyörű!

Amilyen mértékben kötünk szövetséget saját belső istenünkkel, az istenség forrásával, amely állandóan áramlik saját belső lényünkön keresztül, olyan mértékben emelkedik és terjed ki a tudatunk erőben és felfogóképességben, és így a belső növekedéssel együtt jár egyrészt a látomás kiterjedése, másrészt, ahogyan a kiterjedt tudatunk értelmezi azt a látomást.

Fordítsuk tekintetünket befelé, ne kifelé, és ez nem jelenti azt, hogy kizárólag befelé fordulók legyünk, és adjuk fel a kifelé fordulást. Egyáltalán nem erről van szó. Figyelünk kell mindkét irányba. De ne keressük az igazságot sehol, csakis abban az adottságban, amely felismeri az igazságot, ami legbelsőbb Én-ünk, mert egyedül az tudja megismerni az igazságot.

Az aktív agy-elme az, megtöltve a napi gondolatokkal, megtöltve a pillanatnyi vágyakkal, megtöltve az annyira mulékony előítéletekkel és véleményekkel – amik minden másnál jobban lesújtják ezt az aktív agy-elmét – amely megakadályozza, hogy meglássuk az igazságot, megakadályozza, hogy hozzájussunk a Magasztos Látomáshoz.

Nem ismerhetjük meg az igazságot a megismerő nélkül, nem érthetünk meg semmi rajtunk kívül levőt a bennünk levő megértőn kívül és általa, ami pedig rajtunk kívül van, hasonló a belül levőhöz, mert az univerzum elválaszthatatlan részei vagyunk, aminek a gyermekei vagyunk. Minden lény elválaszthatatlan része a határtalan Mindennek, mert minden az ő sarja, úgymond a gyermeke, az ő életének az élete, az ő vérének a vére, az ő gondolatának a gondolata. Annak a módja, hogy hozzájussunk a Magasztos Látomáshoz, és meglássuk, hogy a Magasztos Látomás örökké növekedve még magasztosabbá válik az, hogy befelé nézünk, követjük a belső

tudatunk csendes, kis ösvényét. Ez az, amit a parancsolat jelentett: Ember, ismerd meg magadat!

Akkor semmi nem fog félrevezetni, semmi sem tudja elrontani vagy megváltoztatni azt, ami a szívek szívében van, mert az istenség fog harcolni értünk, az istenség fogja cipelni a terhünket. Ahol most a szívünk könnyezik és meghasad a fájdalomtól és a szomorúságtól, és így gyakran nem tudjuk, hová forduljunk, akkor fokozatosan béke és szeretet árasztja el a szívünket, és az fog vezetni és megvilágosítani, mert ezek világítják be az istenekhez vezető ösvényünket, amely ösvény mi magunk vagyunk, az isteni Én-ünk, amely az istenségben gyökerezik a dolgok szívébenél. Kövessük ezt az ösvényt, amíg belépünk a kozmikus Istenség életébe egy öntudatos istenként.

A mód, ahogyan ezt az ösvényt megtaláljuk, annak megközelítési módja az önmagunkról való megfélekedés, mint ahogyan a távoli hegycsúcsokon látjuk a napfelkeltét, és minden kicsi és személyes dolog messze esik tőlünk. Az önmagáról elfeledkező férfi az, aki nagyszerű, az önmagáról elfeledkező nő az, aki magasztos. Az önmagunkról elfeledkezés (csodálatos paradoxon!) az Isteni Én megtalálásának az útja.

Az ember természetének minden képességét tevékenyé kell tenni ebben a magasztos munkában. Tökéletlen lény nem tud felmászni a Parnasszus magasságába, egyetlen ember sem tud felemelkedni az Olümposz csúcsaira, hacsak maga is nem egy majdnem isten, aki az emberi mivoltából fejleszti ki isteni mivoltát.

Ezért az értelmi képességet, mivel az ember felépítésének ez az egyik legnemesebb alkotóeleme, szintén fejleszteni kell. Kell lennie értelemnek, ahogyan érelemnek is. Mindkettőre szükség van. Amikor ez a kettő összekapcsolódott, és megértésben együttműködik, akkor rendelkezünk a bölccsel, a látnokkal. Nem tudjuk úgy elérni a csúcsokat, hogy egyes részeinket lenn hagyjuk a völgyekben. Nekünk mint egésznek kell felmennünk. Képezzük az elménket, képezzük az akaratunkat, képezzük a szívünket, képezzük az értelmünket.

Amikor magasabb Én-ünkhöz fordulunk, amely saját felépítésünk magasabb része, amikor a belső Buddhává válunk, amikor a bennünk levő Krisztussá válunk, bár feladjuk a fizikai személyiséget és a mentális személyiséget és a megnyomorító dolgokat, amik gyötörnek, és aggodalommal töltenek el, nyugtalanítanak, fájdalmat és szenvedést okoznak, akkor belépünk a szellem magasztos fényébe, és a személyiséget felváltjuk az isteniséggel. Érdemes mindent feladni, hogy elérjük ezt, mert amikor az ember feladja az életét a belső Krisztus kedvéért, azt fogja tapasztalni, hogy így téve megtalálja az Egyetemes Életet is.

Amikor így teszünk, nem mondunk le semmi érdekesről és valódi értékűről. Nem adunk fel semmit, ami méltó, tiszta és nemes. Amit teszünk az, hogy eldobjuk a bilincseinket, a láncainkat, amelyek megkötik belső képességeinket. Amit teszünk az, hogy megtesszük az első lépéseket a Szabadságba és a Fénybe.

Ki akarna szándékosan a börtönben maradni? Adjuk fel a személyes, alsó, anyagi énünket, az önző életünket a sűrű fizikai síkon, és akkor elkezdjük érezni az örökké tartó létezését annak minden velejáró bölcsességével és hatalmával és minden képességekben és víziókban való növekedésével, amik akkor bennünk kiteljesednek. Amikor sikerül ezt megvalósítanunk, akkor valóban rendelkezünk a Magasztos Látomással.

Ott, a távoli misztikus keleten, a szellem hegycsúcsain meg fogjuk látni a felkelő Napot. Mi magunk be fogunk lépni a Fénybe és a Szabadságba. Senki véleményének nem leszünk kitéve, senki nem fog irányítani, szabad emberek leszünk: szabad a szellemben, szabad az értelembe, mert eggyé fogunk válni a szellemi természettel. Belépünk majd a bennünk levő szívek szíve Szent Egy templomába, és ott, a legbelső szentélyben meg fogjuk látni belső istenünket.

Óh, milyen csodálatos, szent, magasztos, semmihez nem hasonlóan inspiráló az az igazság, hogy minden emberben van egy kimondhatatlan erő-, bölcsesség-, szeretet-, együttérzés-, megbocsájtás- és tisztaságforrás. Kössük össze magunkat ezzel az erőforrással, ez bennünk van,

és soha senki nem tudja ezt elvenni. Az értéke hatalmasabb, mint az univerzum minden kincse, mert megismerve azt, azzá válva a Mindenné válunk.

Mert egyetlen ragyogó értelem hat át minden dolgot, és ami a csillagokban van, az van a lábunk alatt levő virágban, és a szépség dolgainak ösztönös felismerése az, ami a költőt oda vezeti, hogy a virágról úgy beszéljen, mint a szépség csillagáról. Ugyanaz az életerő ömlik bele, mint ami a csillagba ömlik, az értelemnek ugyanaz a ragyogó lángja adja meg neki pompás formáját, alakját, színét, és az értelemnek ugyanaz a ragyogó lángja az, ami irányítja a csillagok haladását kozmikus útjukon.

Idős kor, betegség és halál

Milyen gyönyörű a világ, ami körülvesz bennünket! A napfelkelte a keleti hegycsúcsok fölött az egyik legtökéletesebben gyönyörű dolog, amit ismerek. Azért olyan gyönyörű, mert előhívja a bennünk levő megértés harmóniáját, ami rokon a természeti szépséggel, amit a keleti égbolton látunk megjeleníteni. Minden szépség ezért az érzékelő tudatában van, ahol ténylegesen minden általunk észlelt dolog van.

Nem láthatjuk meg a szépséget, hacsak nincs bennünk szépség. Nem érthetjük meg a szépséget, hacsak nem vagyunk szépek belül. Nem érthetjük meg a harmóniát, hacsak mi magunk nem vagyunk harmóniában a belső részeinkkel. Minden értékes dolog bennünk belül van, a külső világ csupán az ösztönzést kínálja a bennünk levő megértő képesség gyakorlásához.

Szépség van a megértésben, a megértés pedig csak egy megértő szívből eredhet, bármilyen paradoxnak is hangozzék első hallásra. A megértő szív az, aminek víziója van.

A tisztánlátó képzi magát, hogy megnyissa a látó szemét, és a természet beszél hozzá olyan hangon, ami minden évvel egyre elbűvölőbbé, csodálatosabbá növekszik, mert ő növekszik belülről. A megértése kiszélesedik és elmélyül. A fák suttogása, a levelek zizegése és susogása, a hullámok lassú morajlása a tengerparti kavicsokon, a tücsök ciripelése, a galamb búgása, az emberi beszéd hangja – bármennyire is harsány néha – csodákat tartalmaz számára. Felismeri rokoni kapcsolatát valamennyivel, rájön, hogy ő is csupán egy alkotóelem az élet csodálatos mozaikjában, amelyhez elválaszthatatlanul hozzá van kötve, és még ahogy a látomás kiterjed, úgy válik szebbé és magasztosabbá, és tudja, hogy a Magasztos Látomás ott van, és arra törekszik, hogy állandón világosabban lássa azt.

Minden fa, minden virág, az ásvány minden atomja, amely a lábaink alatt ropog, amint a földön lépkedünk, minden ugyanaz, ha lenne látó szemünk, felismernénk őket. Soha nem néztünk még bele egy virág belsejébe? Soha nem tanulmányoztuk még a bennünket körülvevő szépséget, szimmetriát, pompát? Soha nem néztük még meg a felkelő vagy a lenyugvó napot és nem csodálkoztunk el a keleti vagy a nyugati horizonton megjelenő festményen? Soha nem néztünk még mélyen bele egy embertársunk szemébe, aki ugyanolyan szemmel nézett vissza, mint a miénk? Soha nem találtunk még ott csodákat? Milyen csodálatos világ vesz körül bennünket!

Viszont mindezen szépség esetén, ami körülvesz bennünket, a szívet megsajdítja, és az elmét beárnyékolja az emberiség szomorúságának a gondolata, amit a három szörnyű probléma okoz: az idős kor, a betegség és a halál.

Tanuljunk meg az elmét irányítani. Az ember az istenek egyik gyereke, és az elméjének istenszerűnek, a gondolatainak égbetörőnek, a szívének állandóan a szeretetre nyitottnak kell lennie ezután mindig, és ezért a viselkedésének is istenszerűnek kell lennie.

Menjünk be szívünk csendes helyeire, lépünk be belső lényünk oly csendes és nyugodt kamráiba. Hamarosan megtanuljuk, hogy saját szívünk ajtajain kopogtassunk. A gyakorlás tesz

tökéletessé. Akkor eljön hozzánk az intuíció. Azonnal rendelkezni fogunk a tudással, azonnal ismerni fogjuk az igazságot. Ez az Út, ez a Tanítás.

Ezek a csendes helyeken kapunk megvilágosodást, az igazság vízióját, mert a szellemünk – a magvunk, a szívünk – behúzódott a létezés valódi magjába, ahol megszületett, és amelyből soha nem különül el, amelyből eredetileg kiáradt, és amellyel közvetlen és szakadatlan kommunikációban állunk.

Ismerjük fel ezt a csodálatos igazságot, tegyük azt a szívünkbe. Mert a Bölcsességnek, a Tudásnak, a Szeretetnek – igen, és a hatalomnak is – kimeríthetetlen forrásai vannak. Mindezekelőtt az önmagunk feletti hatalomnak, ami a természet feletti hatalmat jelenti, amelyben élünk, mozgunk, létezőnk. Mert lényünk magja a bennünk levő belső isten, az isteni szellem, a Krisztus-szellem, a buddhikus ragyogás.

A léleknek ezek a nyugodt helyei, a szívnek ezek a mély csendességei – amik úgy mond az emberi lény belsejének a legbelsőbb része – az, ahová a Nagyok belépnek, amikor több fényt és nagyobb tudást akarnak megszerezni. Ugyanis amikor így tesznek, belépnek az univerzum valódi szerkezetébe és szövődékébe, ezért első kézből ismerik meg az Igazságot, mert elméikben és értelemükben – az értelmező szervben – eggyé válnak azzal az univerzummal, ami szinkronban, rokonságban rezeg az Örökkévaló Anya minden síkján. Ott eggyé válnak a Mindennel, és ezért intuitív módon ismerik az igazságot.

Az idős kortól semmi félnivalónk nincs. Az, aki helyesen élt, az, aki tisztán élt, és nemesen gondolkodott, amint az öregség eljön hozzá, és a test legyengül, a fizikai fátylak elvékonyodnak, látni kezd, és a látástól tudni kezd. A látomása túllép az anyag fátylain, mert lassanként ismeretséget köt a fátyol mögötti misztériumokkal, amiket az emberek halálnak neveznek.

Egy bizonyos időtartamra, ami a halált megelőző időszaktól függ, a lélek visszahúzódik az idős testből. Ez magyarázza meg az úgynevezett az időskori tünetek és fizikai jelenségek előrehaladtát. De a lélek ilyen visszahúzódása normál esetben békés és nyugodt dolog, ez a természetes út a halál eljöttéhez, mint a béke és harmónia nyugodt áldásához.

A halál születés, *születés*, és a szívet tépő fájdalom helyett, ami a fiatalok esetében jelentkezik, amikor eljön értük a halál, az időseinkhez érkező halál békés és nyugodt, belopózik a kegyelem angyalaként lényünkbe, eloldozva a láncokat, amik hozzákötik a lelkeket a testi hordozójához. Az átmenet olyan nyugodt és gyengéd, mint az éjszakát megelőző alkonyat érkezése, és nem más, mint boldog alvás.

Bármely emberi lény elkerülheti a fájdalmas öregkort, vagy legalábbis nagymértékben enyhítheti annak nehézségeit, és ezt azzal érheti el, hogy emberi módon él, hogy a felső Énünkben élünk ahelyett, hogy a testünk kívánságait és vágyait eszményítenénk. Akkor az idős kor lopakodva érkezik hozzánk, áldást hoz magával, és megnöveli valamennyi belső képességünket és erőnket, és így az időskor közeledése egy másik világ harmóniáiban rezeg, és gyönyörű az igazság és a dicsőség látomásaitól.

Az idős kor áldott dolog, ha az addigi életet helyesen éltük. Olyan dolgokat hoz magával, amik egyébként elérhetetlenek, mint például a tudat kiterjedése, amiről az ifjúság semmit nem tud. Megnövekedett értelmi képességet hoz magával, amit valódi kiterjedése miatt a fejletlen ember, az ifjú, a középkorú ember nem ért, és ezért nagypapa homályos általánosításának tulajdonít. Nagypapa ilyen körülmények között közelebb jár az igazsághoz, és többet lát, mint a fiatalok még mindig nem látó szeme. Egy tiszta idős kor a lélek kiterjedését is elhozza, nem csak az értelemét, hanem a szellemi tudatát is és annak vízióit.

Néha azonban, amikor valaki a sűrű fizikai vágyak mentén élte az életét, amikor úgy mond a lelket a testtel egyesítő kötelék beleszegeződött a hús hordozójába a durva vágyak kielégítésével, akkor még az időskori halál is fájdalmas, mert a lélek természetes visszahúzódása nem

történik meg, vagy legalábbis nem elegendően nagymértékben, és azt a nagy fizikai kort sem éri meg, mielőtt a halál végül elérkezik.

Az idős kortól nincs mit félni. Áldott állapot az. Ragyogás egy fátylon keresztül, a túlvilági életé, a magasabb életé, azé az életé, amelyet a testet öltő magasabb Én szó szerint él. Árnyékok: eljövendő események előrevetítik az árnyékaikat, a leendő ragyogás árnyékait – ilyen egy szép idős kor.

A betegségek, a második csapások, amik az emberiséget érik, tisztító folyamatok, a megtisztulás folyamatai, és a jelenlegi tökéletlen fejlettségi szintű ember számára sok-sok esetben a mennyország által küldött áldások. Ezek az egoizmust gyógyítják. Türelemre tanítanak. Láncolatuk azt idézi elő, hogy az elmébe belefészkel magát az élet szépsége, az élet helyesen való élésének a szükségessége. Jólelkűvé és megértővé teszik az embert.

Vegyünk egy átlagos embert a jelenlegi tökéletlen fejlettségi szintjén: szenvedélyes, ellenőrizetlen érzelmek, heves érzelmi vágyakkal állandóan több és több érzékiség iránt. Képzeljük el egy pillanatra: ha napjaink embereinek, akik olyanok, amilyenek, olyan testeik lennének, amik nem tudnának megbetegedni, viszont legyengíthetné és megölhetné a mértéktelenség. Ugye látjuk, hogy a dolgoknak, ahogyan vannak, van egy nagyon jóindulatú oldala számukra? A betegségek valójában a figyelmeztetőink, hogy változtassuk meg rossz gondolatainkat, és éljünk a természet törvényeinek megfelelően.

Ne feledjük, hogy nem egy külső és zsarnoki természet az, ami betegséget hoz ránk, a betegség minden esetben saját helytelen cselekedeteink eredménye vagy következménye: mentális rossz cselekedet és fizikai rossz cselekedet, akár ebben, akár valamely elmúlt életben. A betegségek a velük járó szenvedéssel és fájdalommal a legjobb figyelmeztető barátaink: meglágyítják a szívünket, kiszélesítik az elménket, lehetőséget adnak, hogy akaratainkat eddük és teret adnak erkölcsi hajlamaink kiélésére. Ugyanakkor a mások iránti sajnálatnak és együttérzésnek a szívünkbe való belecsepegtetése.

Igaz az, hogy minden ember felelős a betegségeiért és szerencsétlenségeiért: az élet minden szerencsétlenségét mi magunk csináljuk magunknak. Rájuk szolgáltunk, mivel mi vagyunk a szüleik. Elérnek bennünket, megkapjuk azokat, és csupán azoknak a gondolatmagoknak a reakcióit, hatásait kapjuk meg, amiket elvetettünk a múltban – csodálatos tanítás, a karmáé!

Viszont a „jó” és a „rossz” viszonylagos. A dolgokat „jónak” nevezzük, amikor történetesen örömet szereznek, amikor pedig nem szeretjük azokat, „rossznak” hívjuk őket. Azonban ugyanaz a dolog vagy dolgok, amiket az adott időpontban nem szerettünk, egyes esetekben világosan kiderül számunkra, hogy jó szerencsét hoztak, boldogságot hoztak, ugyanakkor kötél erősségűvé tették jellemünket, ami többet ér, mint a világ minden kincse, mert szellemi látást adott, megnyitotta szívünk képességeit, lehetővé tette, hogy gondolkodjunk, röviden, emberré tett bennünket.

Semmi nem történik velünk, amit nem mi idéztünk volna elő kezdetben. Mi vetettük el a magokat. Mostanra a magok felnőttek bennünk, mi pedig azt mondjuk: Nem értem, hogyan történhetett meg velem ilyen dolog! De megtörtént, és ha helyesen értjük, helyesen nézünk vele szembe, és megfelelően reagálunk, ha olyan dolognak tekintjük, mint amit mi választottunk, akkor a sorssal együttműködővé válunk, boldoggá válunk, és növekszünk. Az erő a részünk ké válík. A bölcsesség megnövekszik a szívünkben.

Hadd szemléltessem ezt egy különösen jó és nemes ember esetével. Hirtelen lesújt rá – hogy az esetet képszerűvé és félreérthetlenné tegyük – valamilyen undorító és szörnyű betegség. Amennyire tudja, nincs semmi a jelenlegi életében, ami ezt előidézte. Hirtelen és megmagyarázhatatlanul leesik a lábáról, és így egy időre utálja magát, a lelke pedig gyötrelmében az istenekhez fordul, akik nem hallják meg, és ezt mondja: „Mit csináltam, ami ezt hozta rám?”

Mondhatjuk-e, hogy rossz ember volt? Nem, ő jó ember, de ez az az eset, amikor elmúlt magok, elmúlt életek gondolatainak, érzelmeinek, gyengeségeinek magjai, amik eddig nem váltak valóra, amik eddig nem hozták meg a gyümölcsüket, most megteszik. Most előjönnek. Talán az előző életekben elő akartak jönni, és az ember gyáva volt, és elzárta azokat ilyen vagy olyan módon gondolataival, elhalasztva a gyötrelmet egy későbbi időpontra.

Ebből a lecke tehát az, hogy amikor szerencsétlenség ér, amikor bánat szorítja a szívünket, és amikor úgy tűnik, hogy az egész világ ellenünk fordult, akkor legyünk emberek. Nézzünk vele szembe, intézzük el, hogy a jövőben, amikor a jellemünk erősebb és fejlettebb lesz, nem kell majd lehorgonyoznunk a karmikus végzet valamilyen ledolgozatlan magjánál, ami akkorra kivirágzik, és sokkal nagyobb boldogtalanságot fog elhozni, mint most hoz.

Itt vannak a nagyszerű és nemes emberek, tanítványok az ösvényen, és haladtak azon, akikkel megtörténtek ilyes események. A sors régi karmikus magjai, halogatva, eltorlaszolva, eltüntetni óhajtva – és most előjönnek, és szemmel láthatóan romba döntenek egy nemes életet. Így amikor a bánat eljön, amikor a szomorúság megjelenik az életünkben, amikor a fájdalom ránk telepedik, vegyük azt a szívünkre, mert ébresztők azok! Az öröm lenyugtat bennünket alvásig, az úgynevezett élvezetek aludni küldenek. A bánat az, a szomorúság az, a változás az, amit nem szeretünk – pontosan ez az a három dolog, amik az ébresztőink. Óh, ragadjuk meg ennek az igazságát! Ez fogja megadni nekünk erőt, ez fog békét hozni, ez teszi lehetővé, hogy megvilágosodott elmével találkozzunk az élet problémáival, ez fogja elhozni a segítséget és a vigaszt.

Ne feledjük, csak a véges az, ami szenved, hasonlóképpen a véges az, ami szeret. A véges az, ami ezeket teszi, mert tanul. Tanul, növekszik, nem számít, milyen kicsi, nem számít, milyen nagy, rovar vagy isten, isten feletti és a föld atomja, mind tanulnak és növekednek, ezért mennek keresztül a boldogság és üdvösség, valamint a szenvedés és fájdalom kapuin.

Minden, ami *van*, egy lehetőség az észlelő szem és a megértő szív számára, hogy tanuljon, ami növekedést jelent, és amikor felfogjuk, hogy a szenvedés és a fájdalom két eszköz, amivel növekszünk, akkor eljön a béke a szívbe, és lenyugszik az elme.

Mi az, ami a fenséges tölgyfát olyanná teszi, amilyen? Vajon a lágy szél és a halkan kopogó eső? Akkor a tölgy gyenge és hajlékony lenne, mint egy fűzfa a szélviharban, ha ez igaz lenne. Nem, a vihar ráront a tölgyre, a tölgy pedig erővel válaszol, csatázva a viharral erőssé növekszik.

Az emberi lények sokkal gyorsabban tanulnak, mint az úgynevezett értelmetlen növény. Nincs semmi, ami olyan gyorsan és könnyen tanul, mint az emberi szív. Ezért ne hátráljunk meg a szenvedéstől és fájdalomtól, mert azok jobb tanítók, mint a boldogság és az önelégült megelégedettség. Ez utóbbi spirituális szempontból szinte öngyilkosság – önelégülten elégedettnek lenni magunkkal és azzal, amik vagyunk, elaltat bennünket. A természet azonban nem mindig hagyja ezt, végül megjön a karmikus sugallat, a karmikus serkentés, és akkor szenvedünk egy kicsit, eközben azonban felébredünk, és elkezdünk növekedni. Áldott a karmikus serkentés, nem félünk tőle. Tekintsük a bennünk levő isteni lényeknek. Ne feledjük, hogy minden, ami történik, átmeneti, és mindenből tudunk tanulni, tanulás közben pedig növekszünk, naggyá növekedünk, a nagyság pedig átvizs a nagyságnak egy még nagyobb szférájába.

Az egész az Én csatája az én ellen: nem pontosan egymás elleni küzdelem, de mégis az egyenlőtlen ségek állandó elviselése, ez pedig bizonyos módon szellemi edződés. Olyan edződés, ami erőssé tesz bennünket, ami hajlékonnyá és életerőssé tesz, késszé, hogy szembenézzünk még nagyobb megpróbáltatásokkal és nehézségekkel. A legjobb barátunk, mind közül a legnemesebb tisztító a szenvedés vagy fájdalom, mert a szívet és az elmét fájdalommal kell megtisztítani, mint ahogyan az aranyat is tűzpróba alá vetik.

Mi, emberek általában nem szeretjük ezt. Ebből a szempontból pont olyanok vagyunk, mint a gyerekek, de mindazonáltal ez a tény, és hamarosan megtanuljuk, amikor gondolkodóba esünk, hogy a valódi ember jókedvűen szembenéz az élet megpróbáltatásaival és nehézségeivel, és legyőzi azokat.

Egy gyönyörű, segítő szabály ez: Bármi is érjen bennünket, fogadjuk azt bátran. Tekintünk rá olyan dologként, mint amit mi akartunk – és ebből arassunk békét. El fog múlni, ki fogja magát meríteni. Ez az erkölcsi törvény jó gyakorlati szabálya: ne elégedetlenkedjünk, fordítsuk arcunkat a jövő misztikus kelete felé, töltsük meg szívünket bátorsággal, és ne feledjük, hogy a halhatatlan istenek leszármazottjai és rokonai vagyunk, akik irányítják és vezetik az Univerzumot.

Vannak az életben tényleg olyan időszakok, amikor a felsőbb Én a megpróbáltatások ösvényére vezet, és így az által növekedhetünk, hogy sikeresen reagálunk a megpróbáltatásokra. De a felsőbb Én mindig velünk van, állandóan figyelmeztet sugalmazások és intuíciók formájában, hogy legyünk bátrak, merészen nézzünk szembe az étellel, legyünk megbízhatók, legyünk tiszták, legyünk erősek, legyünk őszinték, legyünk becsületesek, és még sok más dolog. Ezek pedig pontosan azok a jellemzők az emberi természetben, amiket folyamatosan követve, megvédenek bennünket a katasztrófától. Az egyedüli valódi katasztrófa, amit az ember szellemi lelke ismer, a gyengeség, a sikertelenség, az elbátortalanodás. A fizikai élet fizikai szerencsétlenségei és más dolgai gyakran áldások álruhában, a felsőbb Én arra tanít bennünket, hogyan kezeljük ezeket megfelelő módon, és hogy a legjobb kijönni belőlük győztesként.

A belső boldogság az, ami elvisz bennünket a győzelemhez, annak az érzésnek az észlelése, amit nem tudunk elérni, mielőtt nem akarjuk elérni, ez pedig nem lehetne, ha az univerzum szíve nem lenne a harmónia és a szeretet, mert a dolgok szíve a mennyei béke, szeretet és szépség.

Ezért, amikor fájdalom és szenvedés telepszik ránk, jussanak eszünkbe ezek az igazságok. Álljunk fel! Legyünk emberek! Nézzünk szembe a viharral, és mielőtt tudnánk róla, meg fogjuk látni a kék eget, a sikert és a boldogulást magunk előtt, mert úgy cselekedtünk, mint egy ember. Átmentünk a vizsgán, és az erősebbé tett bennünket.

Minden fizikai betegségnek megvan a maga végső eredete az élet hibás szemléletében, egy hibás irányban, amit az egyéni akarat felvett. Minden betegségnek ezért végső soron – nem ahogyan megjelennek, amikor már megnyilvánulnak a fizikai testben, és elvégzik munkájukat szenvedés és fájdalom formájában, hanem ahogyan a keletkezésükkor léteznek – megvan ez az eredete az elmében, vagy ebben, vagy egy másik életben. Az akarat gyengesége, út engedése rossz szokásoknak gondolat-magvakat nevel, amelyek gondolat-üledékeket hagynak az elmében, amelyek gyengítik a jellemet. Egy rossz vagy téves gondolat megnyilvánul a testben és végül romba dönti azt a rossz szokásokkal. A kritizálás, pesszimizmus, a panaszkodás szokása és a hibák keresése igazság szerint az elme betegségei.

Minden bölcs és próféta ugyanazt a dolgot tanította: Tisztítsd meg a szent szellem templomát, üzd ki az alsóbb természetű démonokat. Mik ezek a démonok? A saját gondolataink.

A diszharmonikus gondolatok nem csupán megmérgezik a légkört, de megmérgezik a vérkeringésünket, megmérgezik a testünket, az eredmény pedig betegség. Milyenek ezek a diszharmonikus gondolatok? Az önző gondolatok, gonosz gondolatok, becstelen gondolatok, hamis gondolatok, és ezek egy olyan szívben keletkeznek, amiben nincs szeretet. Az emberi szívben lakozó erős szeretet egy erős test felépítésére törekszik, ami fiziológiailag tiszta, mert belül pszichológiailag és erkölcsileg tiszta, működésében harmonikus, ebben az esetben ugyanis az elme, a lélek és a szellem – a valódi ember – összhangban van ezek működésével. A test csupán visszatükrözi azt, amik mi magunk vagyunk.

Amit most csinálunk, nagyon nagymértékben azok leszünk tíz év múlva. Lehet, hogy legyőzünk egy betegséget, amitől most szenvedünk. Lehet, hogy akkor lesz egy betegségünk, ami most még nincs. Mindkét esetben mi magunk vagyunk a felelősek. A betegségek legnagyobb megelőzője egy önzetlen lélek, amely egy önzetlen elmén, önzetlen szíven keresztül működik. Semmi nem hozza elő a betegséget olyan gyorsan, mint az önzés a vele járó kísértésekkel és ezeknek a kísértéseknek való engedés. Legyünk teljesen önzetlenek, és a világ gazdagsága a mienk lesz: az egészség gazdagsága, a vízió gazdagsága, fizikai gazdagság, az erő gazdagsága, a szeretet gazdagsága, a képességek gazdagsága, mindennek a gazdagsága.

Amikor a gondolatok átfutnak az elmén, mint a zabolátlan paripák, ne harcoljunk és vesztegessük az erőnket. Képzeld el azokat a dolgokat, amik ellentétesek az általunk gyűlöltekkel. Képzeld el azokat a dolgokat, amiket tényleg belülről szeretünk, tényleg szívből szeretünk, és amikről tudjuk, hogy segítők. A titok a belső vizualizáció, ezért vizualizáljunk.

Ha lehangoltnak érezzük magunkat, ha szégyenkezünk az elménkben levő gondolatok miatt, ne harcoljunk ellenük, ne küzdjünk velük, felejtjük el azokat. Azok csak a saját múltunkból kiemelkedő kísértetek. Viszont fordítsuk a fekünket kelet felé, és nézzük meg a felkelő napot. Fessük meg a látványt fénykoronával. Nézzük meg saját természetünk hegycsúcsait, ahol a belső pirkadat rózsaujjú hajnala szövő ragyogó mágiájának hálóját a szemünk előtt. Ott találjuk a győzelem titkát. Ez a legjobb mód, a legkönnyebb út, és követhetjük ezt, mert mi vagyunk saját sorsunk megteremtői a képzeletünkön és az akaratunkon keresztül. Amikor így teszünk, a bennünk levő teremtő képesség működésbe lép. Ez egy annyira egyszerű szabály, és ez a korszakok bölcseinek az üzenete.

Felejtjük el a rossz gondolatokat, és ne adjunk nekik mesterséges életet azzal, hogy vizualizáljuk azokat, majd pedig harcolunk velük. Ne vesztegessük az energiánkat arra, hogy képzeletünk szellemeivel és kísérteteivel harcoljunk. Ezek csak saját képzeletünk fantomjai, és nincs valóságtartalmuk rajtuk kívül. Viszont ezek a kísértetek és szellemek időnként legyőzhetnek bennünket, és átmeneti valósággá válhatnak, mert mi adtunk nekik keretet és gondolat-erőt. Mi jelenítjük meg ezeket a dolgokat gondolatban, és a gondolatok uralni fogják a testünket.

Vizualizáljuk a többi dolgot. Csináljunk képeket a szépségről és az erőről az elménkben. Ha ezek a csúnyaságok gyötörnek, képzeljük el a szépség színtereit. Az sokkal elbűvölőbb. Pompás időtöltés, és mindig működik. Lássuk meg a nemes jellegű dolgokat, és vizualizáljuk azokat energikusan. Vizualizáljunk magunknak sikert a tiszta dolgokban. Vizualizáljuk a szép dolgokat, a belső ragyogás dolgait. Az elmét magas rendű és nemes gondolatokkal lehet fel-emelni. Még a munkás is, miközben a kezei foglaltak, képes gondolatban a leszármazását visszakövetni térben az istenekhez, és érezheti egy isteni őse inspirációját áramlani úgymond lelkének vénáin keresztül. Ezáltal igazán ember lehet.

Hallgattassuk el a gondolatainkat – ez nem azt jelenti, hogy fejezzük be a gondolkodást, hanem hogy irányítsuk a gondolatainkat, uraljuk mi azokat. Ne legyünk a kósza mentális csapongások szolgái, amik átfutnak az elménken, legyünk emberek! Teremtsünk gondolatokat, és uraljuk ezeket a gyermekeinket, amikor pedig engedetlenekké válnak, tompítsuk le azokat. Hallgattassuk el őket. Legyünk gondolkodók, nem annyira a gondolatokról, hanem a gondolkodásról. Más szavakkal hagyjuk az agy-elme szüntelen tevékenységét, és menjünk be szívünk belső kamráiba, tudatunk rejtekhelyébe, a belső szent helyre, és lássuk meg a Fényt. Részesüljünk a Fényben. Hallgattassuk el a gondolatainkat, és lépünk be a tudatba.

Vizsgáljuk meg saját mentális folyamatainkat, és figyeljük meg, milyen sok időt vesztegetünk pusztán gondolatokon gondolkodással, amik legtöbbje haszontalan gondolat, és meny-

nyire elhanyagoljuk, hogy igyunk a tudás, a bölcsesség és a tudat finom forrásaiból, amik bennünk vannak, az inspiráció és a lángész forrásai, hogy igyunk az üdítő forrásokból, a múzsák forrásaiból, ahonnan mindaz kiárad, ami az életet élni érdemessé teszi.

Van egy teszt, amivel az ember megbizonyosodhat arról, hogy ami az elméjében felbukkan, az a felsőbb Én-től jön, vagy az csupán valamilyen vágyból, vagy valamilyen vágy átszínezte azt. Íme a teszt, és ez elég könnyű. A felsőbb Én személytelen, önzetlen, kedves, szerető, könyörületes, együttérző, és magasztos inspirációi vannak. Az alsó természet önző, harácsoló, kapzsi, gyakran gyűlölködő, könyörtelen és erőszakos. A felsőbb Én egy szellemi lény, és úgy mond az alsóbb én mocsara felett lebeg, ahogyan a nap süt a földre. A felsőbb Én-nek óriási hatása van az alsóbb én-re, de az alsóbb én-nek nincs semmilyen hatása a felsőbb Én-re. Az alsóbb én-nek óriási hatása van viszont az emberi én-re, az átmeneti természetre.

Ha valami, ami bekóborol az elménkbe, vagy amit behoz oda a saját akaraterőnk és törekvésünk, olyan, ami sürget, hogy jót tegyünk embertársunkkal, az belső békét és jó érzést kelt, lelkesebbé tesz és figyelmesebbé mások iránt, akkor az a felsőbb részből van. Ez a felsőbb serkentés lehet egy vágy, de ez nem a személyiségre irányuló vágy, ez a szellem vágya, vágy a nagyobbá növekedésre, a többé válásra, mások segítésére, a szeretetre, a sértések elfelejtésére, a megbocsájtásra.

Egy más emberek felé kiküldött kedves gondolat védelmet jelent a számukra, és gyönyörű dolog ezt megtenni. Emberi dolog, valódi emberi dolog, és olyan, amit minden normális ember szívesen megtesz. Kevés olyan dolog van, ami annyira megelégedéssel töltené el a szívet és az elmét, legalábbis manapság, hogy nem vagyunk érzéseinkben vagy gondolatainkban rosszululatúak másokkal szemben, hanem segítőkészek, kedvesek, figyelmesek és személytelenek vagyunk.

A gondolatmagok elültetése nem olyan tevékenység, ami ne lenne felelősségteljes. Bárki, aki gondolatmagokat ültet el embertársai fejébe, a szigorú elszámoltatás természeti törvénye alá esik. A természet nem törvény nélküli, teljesen az ok és okozat irányítja azt a karmán keresztül. Miközben ez komoly felelősséget helyez mindenkire, aki másokat tanít, aki gondolat- és érzelemmagokat ültet mások fejébe, másrészt mi a jutalma ennek a jól végzett nemes munkának? A jutalom, a jóvátétel csodálatos. Őrizzük jól a gondolatainkat, és ugyanolyan gondossággal őrizzük beszédünket. Beszéljünk keveset, de amikor beszélünk, tudatosan emlékezzünk a felelősségünkre.

Mi a gondolat? A gondolat egy dolog, egy élő entitás. A természet minden hatalmas és változatos jelensége – már ami a megkülönböztődést illeti – azon az egyetlen tényen alapul, hogy minden ilyen entitás szívében létezik egy isteni gondolat, az Istenség egy magja, aminek az a sorsa, hogy korszakokon át növekedjen, amíg a benne rejlő élet, egy ilyen magban levő egyéniség, erő, képesség kiáradjon belőle többé-kevésbé tökéletes megnyilvánulásba. Így történik, hogy egy ilyen isten-mag vagy monád egy isteni lényé válik, egy öntudatos istenné, szülője, a Kozmikus Istenség egyik gyermekévé.

A gondolatok dolgok, mert a gondolatok szubsztancia jellegűek. A gondolatok szubsztancia-entitások – nem a fizikai világ anyagából épülnek fel, hanem éteri szubsztanciából.

Az ember teremtő erők gyűjtőpontja, olyan energiák fókusza, amik folyamatosan törnek elő belőle kicsiny életek számtalan patakjaiban, folyóiban. Fizikai kiáradásain keresztül ezek az atomi életek, ezek az életatomok elhagyják. Az elméjén keresztül hasonlóképpen elhagyják, és az elméjében ezek gondolatok, amik így kidobódnak a világ gondolat-légréjébe. Ráadásul minden gondolat egy entitás, mert nyilvánvalóan nem tudna létezni a másodperc töredékéig sem, ha nem lenne valamiféle benne rejlő egyénisége, amely lényegét alkotja, ami entitásként individuumként fenntartja.

Ezek a kiáradás hullámok abból a teremtő központból, ami az ember – az életnek ebből a gyújtópontjából, ami az ember – átlép a láthatatlan birodalmakba, mint amilyen a gondolatoké, és a fizikai, látható birodalmakba is a fizikai kiáradásaiként, de a láthatatlanokba is. A gondolatok jók, rosszak, közömbösek, sokszínűek, szinte színtelenek, sok érzellemmel teltek, hűvösek, forrók, tiszták, édesek, aljasak, és még ki tudja, milyen energiák hagyják el az élet gyújtópontját, ami az ember. Ezek az embert elhagyó életatomok azok, amik elkezdenek kibontakozni saját szakállukra, és idővel az állatok közbenső természetévé válnak, amint így kibontakoznak.

Az ember kiáradásai így építik fel az állatvilágot. Az állatok megeszik ezt a sokféle életatomot, fizikait, vitálist, asztrálist, mentálist, és ki tudja, még mit. Ahogyan az ember kiárasztja életatomok áradatát, ugyanúgy zúdítja ránk a Nap életesszenciáját a térben, életet, energiát és éteri szubsztanciát adva mindennek, amit éltető sugarai megérintenek, valamint saját atomjait, elektronjait, és azt, ami nem a fizikai világhoz tartozik.

Így az ember folyamatosan árasztja ki az életerejét. Ezek a belőle kiáradó életáramok adnak életet, fejlődési impulzust és jellegzetességeket az ember alatti birodalmak lényeknek, mert ezek az ember alatti birodalmak az emberi faj gondolatainak és életenergia kiárasztásainak kibontakozott termékei.

Az ember gyűlölködő, ellenségeskedő és gyakran bestiális szenvedélyekkel kapcsolatos gondolatai, valamint különböző alantas típusú energiák, amik előtörnek belőle, az ember alatti birodalmak azon dolgainak és lényeknek a gyökerei, amikre az ember ellenségként, a saját világával kibékíthetetlenként tekint. Másrésztől egy eltérő típusú emberi élet- és mentális kiáradások, mint a törekvő, harmonikus, kedves, barátságos, szimmetrikus, jellemes kiáradások hasonló módon működnek, biztosítják a nem támadó, ártalmatlan és formás vadaknak, valamint a növények és gyönyörű virágok széles skálájának a közbenső vagy pszichikus princípiumát és felhasználhatóságát a növényi birodalomban.

Mivel a természet egyetlen hatalmas organizmus, minden kapcsolatban áll minden másval, ezért nem tudunk lélegzetet venni, nem tudunk gondolkodni anélkül, hogy mozgásba ne hoznánk energiákat, erőket, amelyek végül el fogják érni az otthonunkat jelentő univerzumunk határait, és átlélik ezeket a határokat más univerzumok határaihoz.

Ezért még ha egy csillagra gondolunk is, az megérinti az adott csillagot a megfelelő időben, természetesen végtelenül kicsi hatást keltve, de mindazonáltal ez a tény egy csodálatos igazságot példáz. Továbbá ez olyan igazság, ami elgondolkodtatja az embert.

Igen, a csillagokat még a mi gondolatunk is kitéríti. Ami pedig azokat illeti, akiknek a belső látása nyitottabb, és akik felismerik, hogy az éjszaka kék égboltján szétszórt ragyogó fénypontok nem mások, mint a tudat belső és ragyogó lángjának fizikai öltözékei, amely ezeknek a kozmikus napoknak a sziporkázásában nyilvánul meg – mint ahogyan a mi tudatunk rajtunk, mint emberi lényeken keresztül nyilvánul meg –, ami azokat illeti, akik így kezdenek bölcsé válni, az ő gondolataik érik el a napokat és a csillagokat. Mindenki egy nap gyermeke, ezért a szellemi energia egy atomja, és melyik apa nem ismeri a gyermekét, és nem válaszol a halk sírására?

Micsoda a halál, a harmadik csapás, ami gyötri az emberiséget? A halál a megnyitó, a víziót adó, a legnagyobb és legnagyobb változás, amit a természet szíve elraktározott nekünk.

Nincs halál, ha a fogalmon mindennek, ami van, egy tökéletes és teljes, egy végső és abszolút befejezését értjük. A halál változás, ugyanúgy változás, mint a születés a reinkarnáción keresztül, ami halál a lélek számára, nincs különbség az úgynevezett halál és az úgynevezett élet között, mert azok egyek. Változás az *élet egy másik fázisába*. A halál az élet egyik fázisa, ahogyan az élet a halál egyik fázisa. Nem olyasmi, amitől félni kellene.

Az ember fizikai testének aludnia kell bizonyos időszakonként, hogy visszanyerje erőit, képességeit, ugyanígy az ember pszichikus felépítésének meg kell kapnia a pihenési időt a Devachan-ban. A halál olyan természetes, a halál olyan egyszerű, a halál maga olyan fájdalommentes, a halál maga olyan

gyönyörű, mint egy szépséges virág növekedése. Ez az a kapu, amin keresztül a zarándok belép a magasabb szintre.

Az eseményeknek pontosan ugyanaz a sorrendje játszódik le a halálban, mint amikor este lefekszünk az ágyba, és belevetjük magunkat a tudatnak abba a meseországába, amit alvásnak nevezünk, és amikor felébredünk pihenten, nyugodtan, felfrissülve, felpeszsdülve, és készen a mindennapi élet csatározásaira és problémáira ismét, azt találjuk, hogy ugyanazok a személyek vagyunk, mint akik az alvásunk megkezdése előtt voltunk. Alváskor van egy szünet a tudatosságunkban, a halálban ugyancsak van egy szakadás a tudatosságban. Amikor alszunk, vannak álmaink, vagyis kisebb vagy nagyobb öntudatlanságaink, a halálban pedig szintén vannak álmaink, üdvözült, csodálatos, spirituális – vagy üres öntudatlanságaink.

Ahogy az alvásból felébredünk, úgy térünk vissza a földre ismét a következő testet öltésünkben, hogy magunkra vegyük karmikus életünk feladatait egy új emberi testben. Itt van egy különbség az alvás és a halál között, de ez a körülmények különbsége, semmi esetre sem lényegi: az alvás után ugyanabba a testbe térünk vissza, a halál után pedig egy új testet veszünk fel. Inkarnálódunk, reinkarnálódunk minden nap, amikor felébredünk az alvásból, mert amin átmentünk, ami velünk történt, ami bekövetkezett, amíg a fizikai test aludt, azonos – csak nagyon rövid ideig – azzal, ami megtörténik, ami bekövetkezik, amikor és ami után meghalunk.

A halál egy abszolút alvás, tökéletes alvás, tökéletes pihenés. Az alvás egy hiányos halál, tökéletlen halál, és gyakran megzavarják lázas és kellemetlen álmok a tudatos entitás – ha akarjuk, nevezzük léleknek – tökéletlensége következtében, amilyen az emberi Én. A halál és az alvás testvérek. Ami alváskor történik, az történik a halálban, csak tökéletes formában. Ami a halálkor és a halál után történik, az történik, amikor alszunk, csak tökéletlen formában. Minden alkalommal, amikor felébredünk egy megújult testet öltünk, mert a felébredés azt jelenti, hogy az entitás, amely átmenetileg elhagyta a testet alvás alatt – az agy-elmét, az asztrális-fizikai tudatot –, visszatér abba a testben, megújulva testet ölt, és így a test felébred a pszichikus tűzzel, amely ismét élettel tölti el a vért, a szöveteket és az idegeket.

Féltünk-e már, amikor az ágyba mentünk, lefeküdtünk, és elvesztettük az öntudatunkat? Nem. Ez teljesen természetes, teljesen boldog esemény, teljesen pihentető. A természet pihen, és a megfáradt agy lenyugszik. A belső alkotóelem – a „lélek”, ha így akarjuk nevezni – átmenetileg visszahúzódik az alvási időszak alatt az emberi lény magasabb tudatába, úgymond a sugár visszaoldódik a belső szellemi napba. Pontosán ugyanez történik a halálkor, de a halálban az elhordott öltözéket félredobjuk, a pihenés is hosszú, teljesen gyönyörű, teljesen boldog, tele fenséges és nemes álmokkal és megvalósulatlan reményekkel, amelyek most megvalósulnak a szellemi lény tudatában. Ez az álomállapot valamennyi legnemesebb reményünk és minden megvalósulatlan álmunk, szellemi vágyódásunk panorámája. Mindezeknek a beteljesülése dicsőségben, üdvösségben, tökéletes teljességben és bőségben.

A halál abszolút alvás, tökéletes alvás. Az alvás tökéletlen, hiányos halál. Ezért ami alvás közben történik abban a rövid időszakban, tökéletesen és teljesen megismétlődik sokkal nagyobb léptékben, amikor meghalunk. Ahogy reggel felébredünk ugyanabban a fizikai testben, mivel az alvás nem elég teljes ahhoz, hogy elszakítsa az életerő ezüst láncát, ami egyesíti a belső lényt az alvó testtel, ugyanúgy térünk vissza a földre a devachan-i tartózkodásunk, vagyis a mennyei világban, a pihenés világában, az abszolút béke, az abszolút üdvösséges nyugalomban átélt tapasztalásaink után.

Alváskor az élete ezüst láncá továbbra is hozzáköti az elkóborló lényt a testhez, amit elhagyott, és így abba a teste a kommunikációs pszicho-magnetikus lánc mentén tér vissza, de amikor eljön a halál, az életerőnek ez az ezüst kötele elpattan, olyan gyorsan, mint egy villám felvillanása (a természet nagyon könyörületes ebben az esetben), és az elkóborolt lény többet nem tér vissza az elszakított testéhez. Ennek a belső tudatnak a teljes távozása az életerő említett ezüst kötelének elszakadását jelenti, mivel az öltözék elviselődött és használhatatlan. Egyébként az elkóborló tudat, az elkóborló lény vagy lélek tapasztalása pontosan ugyanaz, mint ami alvás során történt vele, most azonban ez kozmikus skálán játszódik le.

A tudat távozik, és mielőtt visszatér ismét a földre reinkarnálódó Én-ként, szféráról szférára, birodalomról birodalomra, „házzal” „házra” megy – követve a keresztény szentírások szóhasználatát –, amelyek az „Atya házában” vannak. Mindazonáltal bizonyos értelemben pihen is, teljes üdvösségben,

teljes békében, és e pihenési idő folyamán megemésztí és beolvasztja az elmúlt élet tapasztalásait, és ezeket a tapasztalásokat beépíti lényébe jellemként, mint ahogyan alvás alatt a pihenő test megemésztí és beolvasztja a nap közben elfogyasztott ételt, kiveti a salakanyagot, és új szöveteket épít, amikor pedig eljön az ébredés, akkorra felfrissül. Ugyanígy frissül fel a reinkarnálódó Én, amikor visszatér a földre.

Hasonló történik alváskor: az alvást annak a lénynek a fizikai testből való visszahúzódása okozza, amely megtölti azt saját lángjával, és aktív életet biztosít neki. Ez az alvás. Amikor pedig ennek a belső lénynek a visszahúzódása teljes, az alvás alvásként viszonylag tökéletes, és viszonylag tökéletes öntudatlan állapot lép fel, az a mindennél édesebb alvás. Mert akkor a test zavartalanul, békésen és nyugodtan pihen, újraépíti rendszerét, ami lebontódott az aktív munka vagy játék órái alatt.

Ha a belső lény visszahúzódása tökéletlen vagy részleges, akkor történik az álmodás, mert a belső lény érzi önmaga fizikai részének vonzását, még mindig érzi, hogy a fizikai ember úgymond pszichomagnetikusan dolgozik rajta, és az alvás öntudatlanságát megzavarják a fizikai ember, az élő test rezgései. Ez rossz álmokat, lázálmokat, furcsa álmokat, boldogtalan álmokat hoz létre. Ha a visszahúzódás valamelyest teljesebb, mint az utóbbi esetben, de nem tökéletesen teljes, akkor jelennek meg a boldog álmok, a békés álmok.

Amikor az alvás olyan, amit végleges öntudatlan alvásnak nevezünk, ez azért van, mert a belső lényre a legkevésbé hatnak a test és különösen az agy pszicho-magnetikus rezgései. Maga ez a tudat vagy elme szundikál, vagyis pihen, de tudatának egy bizonyos mennyiségű maradékával – ami az agy – azonban nem tudja álmként rögzíteni, mert az elkülönülés a test és a hátrahagyott tudat között túlságosan teljes. Amíg azonban ez a tudat úgymond félig ébren van, félig pihen abban a különleges világban, ami az emberi szem számára láthatatlan, ahová az elmúlt pillanatok és órák érzései és gondolatai irányították. Látogatóként van ott, tökéletes védelem alatt, tökéletesen őrizve, és minden valószínűség szerint semmi nem fogja vagy tudja bántani – ha csak az ember alapvető természete ténylegesen nem olyan romlott, hogy ezt a belső lényt normálisan körülölelő szellemi pajzs annyira elvékonyodik, hogy az ellenséges behatások át tudnak hatolni rajta.

Az újraszületés, a földi életek között pihenésből való felébredés a sors eredménye, a sorsé, amit mi készítettünk magunknak az elmúlt életekben. Mi építettük meg magunknak, hogy visszajöjjünk ide, a földre, és ez az, amiért itt vagyunk, mert más életekben mi építettük magunknak meg, hogy reinkarnálódjunk. Mi vagyunk a saját szüleink, mi vagyunk a saját gyerekeink, mert mi vagyunk mi magunk. Jellemként, emberi lényként egyszerűen annak eredményei vagyunk, amit magunknak építettünk a múltban, és a jövő sorsunk – az okot követő szükség-szerűség okozata – annak az igazságos eredménye, a karmája, amit most építünk magunknak.

Íme, ezek az újraszületés titkos okai: Az emberek sóvárognak a fényre, és nem tudják, hol keressék azt. Az emberek ösztönei megmondják nekik az igazságot, de nem tudják, hogyan értelmezzék azt. Az elméjüket, értelmüket eltorzítják azok a tanítások, amiket azok nyújtanak nekik, akik a fényt kizárólag az anyagi világban keresik. A fényt keresni – valóban nemes elfoglaltság! –, de kizárólag az anyagi világban keresni, azt bizonyítja, hogy a kereső elvesztette a kulcsot a hatalmasabb *Belül levőhöz*, aminek az anyagi univerzum csupán a héja, ruhája, öltözéke, teste, a külső páncélja.

Ez az emberi lélek újraszületésének egyik titkos oka, mert az ember, mivel az univerzum alapvető része, egy annak valódi szívével, benne van ebben a szívek szívében, valójában teljes lényében engedelmeskednie kell az újra megtestesülés kozmikus törvényének, ami a születés, majd növekedés, majd fiatal kor, majd idős kor, majd tulajdonságok és képességek kiterjedése, majd hanyatlás, majd eljön a nagy béke, az alvás, a pihenés, majd pedig megújulva ismét eljövétel a megnyilvánult létezésbe. Még az univerzumok is megújítják magukat. Még maguk az égitestek – csillagok, napok, bolygók – is így öltönek új testet.

Minden ilyen egy olyan test, mint nekünk a legalsóbb részünk, mindegyik a határtalan univerzum egy elválaszthatatlan része, ugyanúgy, mint mi, mindegyik a végtelen tér méhéből születik meg annak gyermekeként, ahogyan mi is. Egyetlen egyetemes, kozmikus törvény mozgat és hat át mindent, így az, ami az egyikkel történik, kicsivel vagy naggyal, fejlettel vagy fejletlennel, mindegyikkel, mindennel megtörténik.

Mi faragjuk a saját sorsunkat, mi tesszük azzá magunkat, amik vagyunk. Amik most vagyunk, pontosan az, amivé előző életekben tettük magunkat, és ami a jövőben leszünk, azon most dolgozunk. Van akaratunk, és használjuk ezt az akaratot jólétünk vagy megpróbáltatásaink érdekében, amint éljük az életünket itt a földön, és később a tér láthatatlan birodalmaiban. Ez az újraszületés még egy és második titkos oka.

Van egy harmadik titkos ok is, és talán ez a leginkább hatékony. Ez a harmadik ok pedig minden ember kebelében húzódik. Ez az anyagi élet utáni szomjúság, a földi élet utáni szomjúság, éhség a legelőkre és a mezőkre, amiken egykor vándoroltunk, és amik ismerősek számunkra. Ez hoz vissza bennünket újra és újra a földre. Ez a *trishna*, ez a *tanka*, ez szomjúság, hogy visszatérjünk az ismerős színpadokra az, ami visszahoz bennünket a földre, ami egyéni okként talán hatékonyabb minden másnál.

A testét levetett lényt a halál után és a földre való újraszületésbe visszatérése előtt a sóvárgásainak, érzelmeinek, törekvéseinek teljes összességét irányítja. Még a földön az emberi életben is ugyanígy van. Az ember minden tőle telhetőt megtesz, hogy kövesse azt a pályát, amire sóvárog, vagy törekszik, és amikor lehajítjuk ezt a fizikai testet, amit hasznos öltözékként elhordtunk, azokhoz a belső szférákhoz és síkokhoz vonzódunk, amelyek felé utoljára leélt életünk folyamán sóvárogtunk, törekedtünk. Pontosán ugyanezért jövünk vissza a földre fizikai testbe. A szabály ugyanaz, csak ellenkező irányban. Voltak anyagi vágyakozásaink, anyagi éhségeink és szomjúságaink, amelyek a halál után magvakként rejtőztek a jellemünkben, és azok végül visszahoznak bennünket a földre.

A halál után a jellemünk nemesebb, fényesebb, tisztább, édesebb magjai, a gyümölcs, a szépség, a harmónia és a béke iránti vágyakozásunk következménye elvisz abba a birodalomba, ahol harmónia, szépség és béke lakozik. Ezek a birodalmak pedig ugyanolyan szférák, mint a föld, csak sokkal éteribbek és sokkal szebbek, mert az anyag fátylai vékonyabbak, és az ott levő anyagi szubsztancia burkai nem olyan vastagok, mint itt. A szellem szeme tisztábban lát. A halál megszabadít bennünket az egyik világtól, és mi átlépünk a változás kapuján keresztül egy másik világba. Pontosán az ellenkezője történik, amikor a testet öltő lélek elhagyja a finomabb éteri birodalmakat, hogy lejöjjön a sűrűbb és anyagai földi életbe, a fizikai anyagú súlyos testbe.

A belső világok, amiken az entitás áthalad, olyanok neki, mint amikor ezen a világon áthalad, olyan valóságos – valójában valóságosabb –, mint a mienk, mert közelebb van hozzájuk. Ezek éteribbek, és ezért közelebb vannak az örökkévaló zarándok éterikusságához, aki az egyik színpadról a másikra halad a tökéletessé válás felé tartó örökös utazása során. Ezek a változások egymás után történnek meg, a következő testet öltés előtt a ciklus visszatérő kerékén. A zarándok áthalad az egyik szférából egy másikba az évszázadok váltakozásán keresztül, egyre magasabbra, a felsőbb birodalmakba lépkedve, amíg eléri az adott zarándok utazási ciklusának a legmagasabb pontját.

Ezért egyáltalán ne féljünk. Minden rendben van, mert a szívünk az univerzum, és a legbelső magunk az univerzum szíve. Ahogyan a dicsőséges Napunk minden irányba szétküldi a sugarait, ugyanígy tesz az univerzumnak ez a szíve, amely mindenhol ott van, mert konkrétan nincs sehol, és állandóan bocsátja ki sugarainak áradatát, és ezek a sugarak azok az entitások, amelyek tele töltik az univerzumot.

A belső isten

Az ember önmagában egy láthatatlan lény. Amit látunk belőle a testen keresztül, csupán a belső ember megnyilvánulása, mert az ember alapvetően egy szellemi energia – egy szellemi, értelmi, pszicho-anyagi energia, a jelző attól a síktól függ, amelyet kiválasztunk tevékenységeinek észlelésére, mert valóban lehet rá mondani, hogy minden síkon, belsően és külsően létezik.

Bár az ember egy láthatatlan lény, szüksége van egy fizikai testre, amelyben él, és amelylyel dolgozik ezen a fizikai síkon. Az örökkévalóság zarándoka. A Kozmikus Lét láthatatlan részéből áradt ki a múlt annyira régi korszakaiban, hogy az emberig a nagy bölcsek és próféták kivételével teljesen összezavarodott a számontartásában. A Kozmikus Lét anyaméhéből áradt ki egy öntudatlan isteni szikraként, és miután végig vándorolt korszakról korszakokon át korszakokra minden belső világon, áthaladt a mi anyagi világunk különböző szintjein, és vissza ismét a belső világokba, végül emberré, öntudatos lényé vált, és most itt van. Az idő eljövendő korszakai elhoznak majd még itt a földünkön a jelenleginél sokkal tökéletesebb megnyilvánulásokat, a börtönbe zárt képességeket és erőket, amik minden emberi lényben léteznek. A meszsi távoli jövő napjaiban az ember istenként fog járni a földön, és istentársaival tanácskozva, mert akkorra előjönnek benne az istenszerű képességei, amelyek most még kifejtetlenek, mindazonáltal belső lényegében benne vannak.

Egy emberi lény szívének a szíve egy isten, egy kozmikus szellem, a központi kozmikus tűz egy szikrája. Minden fejlődés – ami annak felfedését jelenti, ami belül van, annak kicsomagolását, ami a fejlődő lényen belül van, annak előhozását, ami belül bezárva van –, tehát minden fejlődés csupán a fejlődő lény befedett, bezárt, becsomagolt energiáinak, tulajdonságainak, képességeinek, érzékszerveinek mindörökre egy tökéletesebb megnyilvánulásba való előhozatalát jelenti. És ezzel egyenlő arányban, ahogyan ezek a képességek és energiák egyre jobban meg tudják nyilvánítani magukat, egyre tökéletesebben kifejlődnek, a szervezet is, amin keresztül működnek, a test, mutatja ennek a belső fejlődő tűznek, ennek a belső energiának a hatásait, és így maga a test is fejlődik, mert automatikusan visszatükröz önmagában minden előre megtett belső lépést.

Az emberi lények alapvetően rokonságban állnak az istenekkel, rokonságban a kozmikus szellemekkel. Az univerzum az otthonunk. Soha nem tudjuk azt elhagyni. A gyermekei, sarjai vagyunk, és ezért minden, amit a határtalan térből való, az mi magunk legbelülről. Mi ott bennszülöttek vagyunk, és a határtalan tér az otthonunk, ezért mondja az ösztönünk, hogy „minden rendben van”.

A láthatatlanból a láthatóba, ahogyan egy növény növekszik, úgy jön az ember, az örökkévalóság ember-növénye. Elkezdve egy életben a földön egy emberi magként, amely az idős korig növekszik, és kitermeli vagy kibontakoztatja azt, ami bele van zárva, majd pedig az erő természetes hanyatlásával a test elmerülve a földbe meghal. A láthatatlan világokban történő hosszú pihenési és a tapasztalások feldolgozási időszakok után a belső szellemi láng ismét eljön a földre, egy itteni új testet öltésre. Röviden ez az ember, a korszakok ember-növényének a története. Megszületik, egy időre kivirágzik, majd elhull, és pihen, a visszatérő élet-évszakban megújulva újra kihajt, ismét virágba borul, és újra a halálba hull, de az Én aranyfonala – a Sutratman – mindig átlép az időn és a téren.

Az ember szelleme az emberi lelken keresztül működik, és ez az emberi lélek a vitális-asztrális vagy éterikus hordozón, vagy testen, vagy szállítón keresztül munkálkodik, ami a lélek energiáinak vagy erőinek átvivője, amely pszicho-magnetikusan kapcsolódik a fizikai test szerveihez. Ez a vitális-asztrális princípium azután a fizikai testen keresztül működik, és vivődik át

a fizikai keret minden részébe nagyon hasonlóan ahhoz, ahogyan az elektromos áram nem csak a vezetékben halad, hanem afölött és akörül is. A szellem beburkolja, védelmezi, és létrehozza az emberi lelket az Én saját méhében és méhéből, az emberi lélek pedig hasonló módon hatja át és hozza létre a vitális-asztrális hordozóeszközt, ez pedig a fizikai testet hatja át és hozza létre.

Az emberi mag az éteri világokból jön, és van a laya-központ, amin keresztül áramlik és épül fel a belső világokból a leendő test, sejtről sejtre. Ez a mag nő fizikai testté, és amint növekszik, az emberi energiák testet öltése történik meg egyidejűleg, egymás mellett és fokozatosan, amíg el nem éri az érettséget, és ezen a ponton láthatjuk a teljesen felnőtt embert és a többé-kevésbé testet öltött emberi lelket.

Az ember összetett, több részből álló lény. A felépítése a testtől a szellemig tart, az éteri szubsztanciák, energiák és erők minden közbenső fokozatával, szám szerint héttel. Amikor ez a hét különböző fokozat együttműködik élettevékenységben, akkor van egy teljes emberünk, egy teljesen élő emberünk.

Az emberi lélek nem is halhatatlan, nem is halandó önmagában, az az akarat, a tudat, az értelem és az érzelem székhelyet az átlagos emberi lényben. Nem halhatatlan, mert nem elég tiszta ahhoz, hogy valóban személytelen legyen, ha az volna, nem emberi, hanem ember feletti lény lenne. Nem is teljesen halandó, mert a hajlamai, indítékai, önmaga működtetése bizonyos értelemben az anyag tisztán halandó dolgai fölött áll.

Az embernek vannak szent szerelmei, törekvései, reményei és látomásai. Ezek a szellemhez tartoznak, amely halhatatlan, és az emberi léleknek ezen a köztes természetén keresztül adódik át, amit az emberi lények általában „Én-nek” neveznek, leginkább úgy, ahogyan a napfény árad be az ablak üvegtábláján keresztül. Az üvegtábla a fenti szellemből kiáradó e csodálatos minőségnek vagy erőnek a hordozója, vagy közvetítője, vagy átvivője. Az emberi lélek olyan, mint ez az üvegtábla, annyit tükröz vissza a szellemből, a szellem arany napfényéből, amennyit a fejlettségi foka lehetővé tesz a számára.

Az emberi lélek feltételesen halhatatlan, ha az ember akarral és vízióval szövetségre lép a belül és felül levő halhatatlan szellemmel, és halandó, ha megengedi, hogy lehúzzák abba, amit anyagnak, anyagi ösztönöknek és behatásoknak neveznek, amelyek teljesen halandók, és amelyek mind meghalnak, amikor elérkezik a halál, és kiszabadítja a belül levő halhatatlan szellemet. Így, amikor az ember elmegy magasztos otthonába, a béke és a pihenés belső életszakaszára, csak mindannak az üdvössége, magasztos víziója és emléke marad meg, ami az elmúlt életében nagyszerű és nemes volt. A lélek maga a teremtő szellem vagy monád halhatatlan energiájainak éteri eszköze vagy hordozója.

A szellem az emberi felépítmény halhatatlan része, ez a monád, a monádi esszencia, az, ami soha nem kóstolja meg a halált, ami fennáll a manvantara kezdetétől a kozmikus megnyilvánulás fenséges időszakának a végéig. Az, ami áthalad a kozmikus pralaya-n, hogy ismét elkezdje szellemi és más tevékenységeit, amikor az új kozmikus manvantara megkezdődik.

És így tovább, a ciklikus periódusokban folyamatosan örökké visszatérve a szellem vagy monád állandóan növekszik, kibontakozik, úton afelé, hogy szellem-felettivé váljon, és végül istenné váljon, majd isten-felettivé. Vajon ez a fejlődési lehetőségeinek a vége? Nem, örökké halad előre, állandóan és vég nélkül fejlődik, növekszik. A szavaknak azonban nem sikerül leírniuk ezt a magasztos gondolatot. Nem tudjuk leírni botladozó emberi nyelvünkön. A képzeletünk lebénel bármely ilyen próbálkozáskor, és csupán arra a fejlődési útra tudunk rámutatni, amely mindkét irányban a végtelenbe és az örökkévalóságba tűnik el kezdet nélküliként és vég nélküliként.

Ilyen a szellem, vagy a monádi esszencia. Ez a belső isten, ez a ragyogó értelem, amely mozgatja felépítésünk magasabb részeinek legbelső összeillesztéseit, amely mozgások pedig tükröződnek az agy-elmében, az emberi gondolkodásmódban. Ez mindennek a forrása, ami nagyszerű, nemes, magasztos, tiszta, jó, égbetörő az emberi lényben. Ez a halhatatlan szerelem forrása, az önfeláldozás forrása, minden harmónia és szépség forrása, az emberi lényben az „Én vagyok” érzése. Ez az a szellem, a halhatatlan monád, a szeplőtlen, nem halandó, örökkévaló belső isten.

Az emberi lélek ennek egy sugara, ez a sugár az, amit emberi lényként ismerünk fel, ez az „én vagyok Én” érzése. A lélek pedig, ahogyan a szellem is, egy növekvő, fejlődő, haladó, kibontakozó dolog, örökké nagyobbá növekvő, és a jövő nagyon távoli korszakaiban a lélek majd annyira ki fogja fejleszteni saját belső és rejtett képességeit, erőit és tulajdonságait – a belső ragyogást –, hogy a lélek szellemmé fog válni, *mert a lélek gyökere vagy magja egy szellemi sugár*. Amikor ez majd eléri a csúcspontját, az ember kiemelkedik az emberiségből, átlép az emberi istenségbe, egy emberi lényből egy testet öltő istenbe. Azután a bennünk levő isten nyilvánítja meg magát a transzcendens képességeivel és erőivel, és akkor egy élő Buddhává válunk.

Az emberi szellem halhatatlan lény, az Egyetemes Élet legbelsőbb részei teljes szövedékének a része, és ez az emberi szellem, ez a belső lény, ez a szellemi lélek a térben járja örök zarándokútját, amely végtelen a térben és örök az időben. Az élet házairól házaira lépked, elidőzve most itt, aztán ott, mindenhol tanulva. Valójában a föld is egy ilyen ház. Minden szféra, minden bolygó az égi térben az élet egy másik háza.

A legnagyobb leckéket a láthatatlan világokban tanuljuk meg, mert ez a fizikai világ, amit látunk, fizikai ragyogása csalóka és mágikus érdekessége ellenére csupán a héj, az öltözet, a test, a külsőség. Mint ahogyan az ember belsejéből árad ki valamennyi gondolata, valamennyi sugalmazása, minden tehetsége, minden ereje és energiája a fizikaiba, és fejezi ki magát abban a munkában, amit az ember végez, minden megnyilvánulás a fizikai univerzumban pontosan ugyanígy csupán az univerzumban lakozó energiák, tulajdonságok, képességek és erők kifejeződései.

Az ember szellemi lelkének ez az örökké tartó zarándoklata nem csak ennek a fizikai univerzumnak a tökéletlen szemeink által látott keresztmetszetében zajlik, hanem főleg a láthatatlan birodalmakban, azokban, amiket az ember szellemi világoknak nevez, mert ott fokozatok vannak a fokozatok fölött, magasabbak és magasabbak, és egyre magasabbak.

De ez a belül levő isten, az örök zarándok örökkön-örökké tanul, magasabbra és még magasabbra hág. Ahogyan az emberi fajok a földön, amelyek, miután elérték a ragyogó csúcspontjukat a civilizációkban, elhullnak, hogy ismét felemelkedjenek, ugyanez történik a monáddal, az istennel, a szellemi lélekkel, amely a szellemi világokból az éteri anyagba jön le, mindegyikben tanul, és újra kiemelkedik mindegyikből, hogy egy a sors egy még magasabb csúcsát érje el. Majd ismét le az éteri anyagi birodalmakba, azután egy másik felemelkedés valamely még fenségesebbre és magasztosabbra – és így tovább mindörökké.

Óh, micsoda béke és boldogság köszönt be attól, hogy társulunk ezzel a belső ragyogással! Az élet és a tudat összekötése ezzel a belső istenséggel elhoz minden értékeset az életünkbe, és így összekötve magunkat eggyé válunk azokkal az erővel és energiákkal, amik az univerzumot irányítják, amelyben ez a belső istenünk a Központi Tűz egyik szikrája. Amikor ezt a belső egyesülést teljesen elérjük, akkor léptünk az emberi istenséghez vezető ösvényre, a Buddháság húzódik előttünk.

Belső Én-ünk, belső istenünk megismerése saját tudatunk kiterjesztése, növekedés, fejlődés, minden létező megértésének eljövetele. Amikor pedig erről a vízióról akár csak körvonalaink vannak – némi sejtésünk róla, néhány utalás rá – akkor az olyan dolgok, mint a félelem, eltűnnek. A halál elveszíti minden fenyegetését, mert tudjuk, egyek vagyunk a Mindennel, elválaszthatatlanok tőle, hogy tulajdonképpen mi vagyunk maga a Minden, és ezért legvégső kiterjedésünkben határtalanok, mert valójában nincs legvégső kiterjedés. Soha nem tudjuk elérni önmagunk határait, saját isteni ÉN-ünket, mert önmagunk legbelsőbb részei a valódi szellemi univerzum, amelyben élünk, mozgunk, és amelyben lényünk van.

A külső érzékszerveink azok, amik elterelik a figyelmünket a belső ragyogástól. Tényleg az öt érzékszerv téríti el a figyelmünket a Legmagasabb Templomától, az emberi testen keresztül megnyilvánuló emberi felépítésben levő szellemtől. Az ember közbenső természete öt különböző energiájának kifejeződése létezik, és vannak módok – vagy funkciók – amiket követve az ember öntudatosan tudomást szerezhet a külső világról. Az egyik módon ezek az érzékszervek segítenek, egy másik módon a fejlődés kárára vannak. Segítenek, mert megmutatnak valamit az embert körülvevő természetből, és ezek az érzékszervek azok, amiken keresztül a hétköznapi tudat nagy része jelenleg működik, így tanulva meg sokat a világról és embertársairól. Ez a tanulás végül megtanítja az önkontrol leckéit, és segít felébreszteni a szánalom, a szeretet, az együttérzés tulajdonságait és az akaratot, hogy jobbak legyünk, amelyek benne rejlenek az emberben.

Az ember szelleme a végtelenség temploma, annak sokszoros életenergiái és életerőie. Anyagba való ciklikus fejlődésünk folyamán ezek az életenergiák és életerők kifelé irányulva megnyilvánítják magukat. Mi azonban most a fejlődés felemelkedő ívén vagyunk, és a jövőbeli evolúció teljes trendje az emberiség fejlődésében a befelé tekintést fogja ösztönözni, ezáltal ennek a képességét kifejleszteni, és így az egyén megismerheti önmagát. Úgy ismerheti meg önmagát, mint az istenekkel az univerzum építésében és kormányzásában együttműködő egyik embert, mint a végtelen, kozmikus tűz egyik szikráját. Mert az emberbe minden bele van zárva, minden erő és energia, ami csak létezik a végtelen térben, és az egész fejlődés csupán ezeknek a bezárt erőknek az előhozataláról, feltárásáról szól, mint ahogyan egy virág feltárja, ami benne van.

A belső isten örökké bennünk van, körülvesz bennünket, betakar bennünket, vár ránk, vár, vár, és vár. A megnyilvánulásba csak korszakokon keresztül kerül, amint a korszakok át lépnek a múlt óceánjába, önmagát irányító evolúción keresztül, ami a belső ember fejlődése – amiből vagyunk lényünk magjának magjában – a megnyilvánulásba a külső emberen keresztül. Az egész evolúció célja az elme és az anyag vastag fátylainak a megvékonyítása, és így a Szent Templom – ami az emberi szív – fénye ragyogóan megvilágíthatja az embert.

Mi akadályozza meg a fényt, hogy megvilágítsa az embert, és mi gátolja a belső isten tevékenységét? Ez a személyiség – ez minden, és minden rossz, ami a személyiségből árad ki. Nem az egyéniség, ami istenség, az oszthatatlan részünk, a halhatatlan, ami soha nem kóstolja meg sem a halál ízét, sem a pusztulását, hanem a személyiség, a kicsi, hitvány, jelentéktelen, korlátos dolgok, amik egy zárt, szoros atmoszférát alkotnak lényünk körül, és amit szinte soha semmi nem tud áttörni, a halhatatlan szeretet kivételével.

Személyiség, önzés, egoizmus – ezek azok a dolgok, amit akadályozzák a bennünk levő isteni energiák megnyilvánulását. Ezek azok, amik megnyomorítják az embert, és így az ember nem nyilvánítja meg teljesen még azokat az erőket és képességeket sem, amikkel most rendelkezik.

A növekedéshez vezető út a személyes lerázása azért, hogy személytelenekké váljunk, a korlátozott lerázása, elhajítása azért, hogy kiterjeszkedjünk. Hogyan tudna a csirke kibújni a

tojásból, ha nem törné össze a héját? Hogyan tudna a belső ember kiterjedni, ha nem törné össze az alsó személyiség héját? Hogyan tudna a belül levő isten – saját isteni tudatunk – megnyilvánulni, amíg a tökéletlent, a kicsit, az összezsugorítottat – más szavakkal: a személyiséget – meg nem haladjuk, felül nem múljuk, hátra nem hagyjuk, fel nem adjuk, félre nem dobjuk? A személytelenség az, amiben a halhatatlanság nyugszik, a személyiség az, amiben a halál várakozik. Ezért terjeszkedjünk ki, növekedjünk, bontakozzunk ki, váljunk azzá, amik belül vagyunk! Az istenek állandóan hívnak bennünket – nem emberi szavakkal, hanem azokkal a hang nélküli szimbólumokkal, amiket a belső étereken keresztül adnak át, amiket az ember szíve és lelke szellemi ösztönzéseként, törekvésként, szeretetként, önfeladásként értelmez, és ezeknek a hang nélküli üzeneteknek az összes jelentése: „Gyere magasabbra!”

Micsoda boldogság felismerni az ember rokonságát mindazzal, ami van, megérezni és megérteni, és ebben a megézésben és megértésben cselekedni annak a felismerésnek megfelelően, hogy az ember az istenek rokona, aki vezetik és irányítják a határtalan univerzumot! Mi pedig beszélgethetünk az istenekkel, ha előbb megtanulunk beszélgetni a bennünk levő istennel.

Minden emberi lény csupán egy isteni lény, egy belső isten, egy szellemi-isteni lény legkülsőbb kifejeződése, akinek az emberi kifejeződése egy tökéletlen és gyenge tükröződés, a belső szellemi erők halvány és tökéletlen másolata emberi formában. Ahány ember van a földön, annyi isten van a belső világokban.

Amikor az ember tudatába jut a belül levő istennek, úgymond felszabadítja ezt az istent azzal, hogy feladja a mindennapi élet kicsinyes személyiségét, az ember személyes énségét, és így összetöri a bilincseket, amik leláncolják és megkötözik a belső isten transzcendens erőit. Ezután a Messiás, a feltámadt Krisztus, mindannyiunk megváltója meg tudja nyilvánítani magasabb képességeit és erőit. Akkor az ember egy élő Krisztussá válik, aki feltámadt az alsó énség sírboltjából a szellemi dicsőség légkörébe, és a Krisztus-fény fog dolgozni benne. Fel fogja kelteni az élő Buddhát lényében, vagyis inkább ki fogja bontakoztatni a buddhikus ragyogást, ami már a lelkében van.

Ez a minden ember szívében levő isteni lény állandóan próbálja magát egyre jobban és jobban kifejezni az érzelmi és az értelmi köztes természetén keresztül, azon keresztül, amit emberi léleknek nevezünk. Ez a belső istenség minden dolognak a Forrása, a szökőkútja, az eredete, ami az embert valódi emberré teszi, ami az ember naggyá és nemessé teszi, ami megértést, tudást, együttérzést, szeretetet és békét ad neki.

Tanácskozzunk a csendben a belső istenünkkel, aki a bennünk levő belső kápolnában lakozik, ahol – ha figyelmesen hallgatunk – meghallhatjuk az istenség suttogását, ami megtölti ezt a kápolnát. Ott nyugszik az igazság, a bölcsesség, a megértés és a kimondhatatlan béke. Nyissuk meg emberi énkünk kapuját a belső isteni nap sugarai előtt, lépünk be a szívünk szívében levő kápolnába, és váljunk eggyé ÉN-ünkkel, az isteni ÉN-nel, a bennünk levő istennel, legyünk az az isten, aki lényünk magjának magjában mi vagyunk!

Az elkülönülés nagy eretneksége

A gondolat összpontosítása a személyes egyénre, inkább a személyeset, mint a szellemi szabadságot keresve az út, ami lefelé vezet. Az én útja az az út, ami egyre mélyebb birodalmakba és az anyag szféráiba vezet, amíg végül eljön a megsemmisülés a kozmikus ciklus végén, amikor maga az anyag is feloldódik: Maya, mint anyag csupán illúzió.

Emelkedjük, műveljük a felsőbb adottságainkat. Óvakodjunk az alsóbb természet megígéző fényeitől, és különösen az alsóbb átmeneti természettől, amit pszichikainak neveznek.

Nincs semmi olyan megtévesztő, mint Maya hamis fényei. Gyakran a szép virágok halálos mérget tartalmaznak, akár a bimbóban, akár a tövisekben, akár mindkettőben. Annak a méze gyilkos, halált hoz az emberi lélekre. Keressük meg először a saját szellemi és értelmi erőnket, fürödünk saját szellemi természetünk fényében, és így rendelkezni fogunk vízióval és akaraterővel, és ezt követően ezek a másfajta képességek ki fognak nőni bennünk természetes módon, egyenletesen, megfelelően, könnyen.

Az univerzum törvényének a törvénye az önzetlenség, nem pedig a figyelem összpontosítása az ember személyes szabadságára, de még csak nem is az egyéniségére. Az univerzum elsődleges törvénye élni minden más dologért, nem pedig az a tanítás, hogy mindenki magáért éljen, hogy kifejléssze önmaga számára a benne rejlő szellemi képességeket. Az utóbbi nagyjából igaz egy kopár és tökéletlen állításként, ugyanakkor félrevezető, veszélyes és ostoba is, ezért az ezoterikus képzés állításaként szentségtelen, hacsak nem értelmezzük megfelelően – mindig az adott tanításhoz kapcsolódóan minősítjük: Add fel az életed, ha meg akarod találni azt. Él az emberiség javára, mert ez az első lépés. Ha látni akarod a Napot, hagyd el a Földet és annak felhőit.

A Nagy Eretnekség, és az egyetlen igazi eretnekség az a gondolat, hogy bármi lehet elkülönült, távoli és alapvetően különböző más dologtól. Ez elkalandozás a természeti tényektől és törvénytől, mert a természet nem más, mint összehangolás, együttműködés, kölcsönös segítség, és az alapvető egység szabálya tökéletesen egyetemes, az univerzumban minden az összes többiért él.

Az elkülönülésnek ez az értelmezése az, ami minden rossznak az oka és gyökere. Ez hozza elő az *én*-re irányuló vágyakozást: *Én akarom, én vagyok, enyém*. És a személyes elkülönülésnek ez az érzése az, amely során azt képzelet az ember, hogy teljesen külön áll mindenki mástól, teljesen különbözik, ami megakadályozza az embert, hogy a belül levő istenné váljon. Mert a belső istenné válással tudatosan eggyé válunk az univerzummal, aminek gyermekei, elválaszthatatlan részei vagyunk, és ez kimeríthetetlen erő, határtalan bölcsesség behúzását, az inspirációnak az univerzum szívéből feltörő forrásaiból való ivást jelenti. Minden a kozmikus élet – értelem – szubsztancia közös forrásában gyökerezik.

Az önzés akadályozó dolog, ez minden elkorcsosulás, minden erkölcsi visszaesés, minden mentális és fizikai gyengeség alapja, megnyomorító, megkötöz, és nem hagy helyet a kiterjeszkedésre és növekedésre. Az önzés minden rossz gyökere, és ezért az elme gyengeségéé, a képességek hiányáé, a erő hiányáé, az ítélőképesség hiányáé, a megkülönböztető-képesség hiányáé, a szívből érzés hiányáé. Ezért az önzés minden szerencsétlenség és fájdalom termékeny oka. Minden, ami az emberi felépítés született képességeit megnyomorítja, az önzésből fakad. Szánalmas és rosszul működő nézetet eredményez, ami a gondolkodás saját szűk körére korlátoz. Foglyokká válunk, saját önzésünkbe bebörtönözve, és ezért rettenetes nyomorékká válunk az élet legnemesebb csatáiban. Az önzés tesz bennünket rabbá, a börtön pedig az alsóbb én-ünk! Oh, a szabadság, az igazi emberség érzése az, amikor az ember elhagyja az alsóbb énség börtönét, és egynek érzi magát, az egységet a Mindennel, mert igazából AZ vagyunk saját legbelsőbb lényünk misztikus titkában. Az önzés és a tudatlanság az, ami azt eredményezi, hogy az emberek vitakoznak és veszekednek egymással, mert a haszonlesésben az emberek a természet erőit személyes és önző célokra használják – néha szándékosan, néha félig öntudatlanul. Ezt szabad akaratunkból tesszük, ami önmagában azonban egy isteni erő vagy minőség.

Mindannyiunknak van akarata, és az szabad. Részei vagyunk az univerzum energiáinak, mert elválaszthatatlanok vagyunk azoktól. Néha helyesen, néha félrecsúszva használjuk az akaratunkat, és amikor helyesen használjuk, meglátjuk embertársaink szívében és arcán a csodás misztériumokat, és felismerjük a nagyszerűséget legbelsőbb lényükben, mert a nagyszerűség

bennünk is megvan, és a nagyszerű mindig felismeri a nagyszerűt. Amikor pedig rosszul, igazságtalanul vagy félrecsúszva használjuk az akaratumkat, akkor az Univerzum színtelen erőit alkalmazzuk, de rosszat teszünk velük, az én javát keresve. Miután szabad akaratlanul rendelkezünk, használjuk ezeket az energiákat, tesszük ezt úgy, hogy nem ismerjük a természet törvényét.

A tudatlanság egy átok az emberre. Ha tudnánk, mit csinálunk, ha tudnánk, hogy zűrzavarba taszítjuk az univerzum erőit, rossz szenvedélyeket felkeltve magunkban és más emberekben, ha csak felismernénk a természet ezen alapvető igazságát – mármint, hogy minden dolognak közös gyökere van a szüntelen békében és harmóniában – akkor egyetlen épelméjű ember sem tűrné meg a viszálykodást és a rosszat önmagában, hanem azért dolgozna, hogy testvéreit felvilágosítsa és segítsen nekik. A tudatlanság az ember legnagyobb ellensége. A tudatlanság gyümölcsei pedig a boldogtalanság, szomorúság, fájdalom, betegség és szenvedés.

Az önzés alávaló dolog. Mindig is ostobaság, mert nincs semmi hasonló az önzéshez, ami annyira megnyomorít és besározza a lábunkat az alsóbb én mocsarában. A sikerhez vezető út a személyiség kioltása, a személytelenné válás, és így a lábunkat nem sározza be az anyagi létezés iszapja, a rátapadó piszok. A törvény ugyanaz mindenki számára: legyél személytelen, legyél önzetlen! Az az ember, aki semmi másra nem gondol, csak magára – *nekem*, az *én* terveim, az *én* tulajdonom, az *én* vágyaim, az *én* gondolataim – a tökéletlen és ronda önzés tökéletes selyemgubóját készíti maga köré, amin keresztül semmi nem tud átsütni, és ami olyan, mint egy törhetetlen fal, ami keményebb és tartósabb, mint az acél.

Valójában körül vesznek bennünket az általunk készített gátak, saját felépítésünk, saját gondolathálóink gátjai, a bennünk levő legrosszabb gátak. Ahogyan az ember tudata kibontakozik, úgy robbantja szét az őt körül záró kötelékeket, töri szét a gátakat, amik megakadályozzák a kifejeződését, és a belső ragyogás előtér.

A gondolkodás merevsége, a vélemények merevsége jelenti a gátakat a valódi szellemi fejlődés számára, mert ezek dogmatizmust jeleznek, az önelégültség vakságát jelzik, és hogy változtassunk a metaforán, az elme ajtajainak bezárását jelenti egy új igazság bejárata előtt, mert az emberek lelkükben soha nem merevek és rugalmatlanok, az elméjükben soha nem merevek és rugalmatlanok, *hacsak nem önelégültek*. Nincs semmi, ami annyira megvakítaná a belső látást az igazságra, mint az önelégültség. Azt se felejtjük el, hogy a legtöbb emberi lény egy rövid ideig önelégült, de nem hosszú ideig.

Ezzel szemben egy nyitott elme, egy éles értelem, a vágy a feltároló szellemi érzékeléssel rendelkezésre, készség az igazság befogadására és másoknak való átadására az ember saját szívének minden kiáradó rokonszenvéből – mindezek biztosítják a szellemi fejlődést, és így ezek az előrelépés válaszjelei a szellemi fejlődés útján.

Kerüljük el ezért a merevséget. Legyen az elménk nyitott, legyen az értelmünk éles, hogy befogadja az igazság új aspektusait, amelyek megmutatkoznak előttünk. Egy feltároló szellemi érzékelés pusztán a személyiség elvesztése a véleményekben, a nézetekben és az önelégültségben. Személytelenül látni – ez jelenti a feltároló szellemi érzékelést.

A fő dolog, ami bezárja az ajtókat a fény beáradása előtt az az érzés, amit a következő szavakkal lehet kifejezni: „Megvan minden, amit tudnom kell”. Egoizmus! Ez az érzés tiszta egoizmusból fakad. Az egoizmus ellentéte a lelkünkben működő szellemi igazságok személytelen látványa, amely formálja a lelket, hogy befogadja a személytelen, egyetemes behatásokat.

Bármi segíti a szellemi növekedésünket, ami eltávolít az állati én-től, ami azt eredményezi, hogy elfeledkezünk a személyes lényunktől, és kivisz a természet nagy lélegzetébe, és együttérző, személytelen szolgálat gondolatait kelti bennünk. Milyen vigaszt, milyen reményt,

milyen enyhülést, milyen békét találunk az én elfelejtésében! Bármilyen, ami átvész bennünket önmagunkból, a személyes korlátozások kis köreivel, az önző elképzelésekből és vérmérsékletekből, az egoista gondolatokból és érzelmekből a személytelen szolgálatba, valamilyen „gondoskodásra” törekvésbe, másokért való önzetlen munkába, az nagymértékben segít nekünk spirituális értelemben.

Egy fa gondozása, egy virág gondozása, valamely emberi lény érdekeivel való törődés, foglalatosság a könyvünkkel, írásunkkal, gépünkkel, eszközeinkkel, bármivel is, akármivel, ami a személyes én elfelejtését eredményezi: mindez segít a szellemi növekedésben, az önzetlenségben. Micsoda jutalom érkezik el ahhoz a férfihez vagy nőhöz, aki ezt megteszi! Ez a vallások hívó szavának a titka. Lehetővé teszi egy férfinak vagy egy nőnek, hogy elfelejtse az alsó, személyes én-jét. És pontosan ugyanazt az eredményt érhetjük el, ha teljes teret adunk a bennünk levő szellemi erőknek bármilyen személytelen munka esetén.

Édesek az önzetlenség gyümölcsei – a személyiségünk teljes elfelejtése valamiben olyan gyönyörű és személytelen, hogy azt emberi nyelv nem tudja leírni! Mert az önzetlenség, a sajnálat, az együttérzés és a béke a kozmikus harmónia gyümölcsei, ami az univerzum valódi szíve. Amikor elkezdjük felismerni ezt a tényt, akkor a bennünk levő lélek elkezd valami olyannak a növelését, ami leírhatatlan, amit nem lehet szavakkal kifejezni, de ami egyszerre fény, élet, béke, bölcsesség és mindenható, személytelen és egyetemes szeretet, és így minden, ami bárhol is létezik, elbűvölővé válik a számunkra, mert szeretjük azt.

Viszont az egész külső univerzum csupán valami láthatatlannak, a belső életnek az öltözéke vagy árnyéka, aminek minden emberi lény, valójában minden entitás elválaszthatatlan része. Mert minden entitás és dolog ebben a belső életben gyökerezik, és ezért bármelyikünk visszahat a megfelelő erővel minden más lényre és dologra. Mindenki a testvéreinek az őrzője, mivel elválaszthatatlanul össze vagyunk kötve az eredet és a végzet elszakíthatatlan kötéllével. Alapvetően mindannyian egyek vagyunk. Az ember minden gyermeke testvéreinek az őrzője abban az értelemben, hogy hatással van rájuk, az ő elméjük és szívéjük pedig ellenhatást fejt ki arra, amit mond nekik. A felelőssége pedig tudatossá, féltudatossá válik, annak arányában annál súlyosabbá, minél haladottabb a saját fejlettségi szintje.

Mi tesszük magunkat pontosan azzá, amik vagyunk, ugyanakkor testvéreink őrzői vagyunk, mert mindannyian, *közülünk mindenki* felelős az okozatiság korszakokon átnyúló láncolatáért. Ez törvény ebben az univerzumban: a dolgokat nem a véletlen uralja, és az ember nem tud gondolkodni, vagy beszélni, vagy cselekedni anélkül, hogy ne hatna más lényekre, a boldogságukra vagy a szomorúságukra.

Vess el egy cselekedetet, és egy szokást fogsz learatni. Vess el egy szokást, és egy sorsot fogsz learatni, mert a szokások építik fel a jellemet. Ez a sorrend: cselekedet, szokás, jellem és sors. Mi vagyunk önmagunk teremtoi. Amivé most tesszük magunkat, azok leszünk a jövőben. Amik most vagyunk, pontosan az, amivé tettük magunkat a múltban. Amit elvetünk, azt fogjuk learatni. Ha önmagunk számára vetünk, tisztán csak önző célból, annak megfelelően fogunk aratni. Az ember, akiben ilyen kicsi szeretet van a helyes cselekedet belső szépsége iránt, ezt mondhatja magának: Csupán csak azért leszek jó, hogy majd kapjak valamit, egy jobb szerencsét, egy jobb jövőt, egy jobb testet, a jó vetését már tönkretette egy egész maroknyi gyom – az önző vágya – elvetésével. Nincs semmi olyan lekicsinyítő dolog, mint a személyiség, semmi nem fogja annyira gyengíteni a lelkünk erejét, mint az összpontosítás a saját önző, személyes ügyeinkre, és a megfélemlítés a többiek jólétére.

Az az ember, aki másokra gondol önmaga előtt, már emelkedett. Az az ember, aki feladja az életét, hogy mások élhessenek, már emelkedett. Az az ember, aki megfélemlít magáról az

emberiség személytelen szolgálatában, mindennél emelkedettebb, és egy ilyen ember olyan sor-sot arat le – mert egy ennek megfelelő jellemet épített fel – ami istenszerű.

A természet megkívánja minden emberi lénytől az együttműködést, a testvériséget, a jóindulatot, a szeretetet, az önzetlenséget és a másokért való dolgozást. Az önző ember előbb vagy utóbb nekimegy a falnak. A rossz ember buján nőhet egy kis ideig, mint a magnóliafa, de nem sokáig. Az önzés kiszárító, hideget jelent, a szeretet szétterjedő, meleg erejének ellentétét jelenti.

A természet nem engedi meg sokáig a mások kárára történő kitartó önmagunk előtérbe helyezését, mert a természet valódi szíve a harmónia, az univerzum valódi szövődéke és szerkezete az összehangolás és az együttműködés, a szellemi egység. Az emberi lény pedig, aki szüntelenül, vég nélkül a saját érdekeit keresi, a „misztikus nyugat”, az Elfeledett Remények Földje, a szellemi hanyatlás földje távoli országában végzi, mert a természet semmit nem fog neki adni sokáig. Aprócska, fejletlen akaratát állítja a kozmosz hatalmas áramlival szembe, és előbb vagy utóbb az Élet Folyójában valamely homokzátonyára vetődik ki, ahol elsorvad. A természet nem engedi meg a tartós és meggyökeresedett önzést.

Nézzük meg egy fát. Nézzük meg a testeinket. Mindet apróbb dolgok, kicsiny lények tömegei építik fel, mind együtt dolgozva, és egy dolgot összerakva, amelyben mind élnek, mozognak, abban van a létük, és abban vesznek részt a közös életben.

Amikor egy ember harmonikusan cselekszik, akkor az egyetemes rendszer és törvény szerint cselekszik, és a harmónia a tudatban, a gondolkodásban és ezért a cselekvésben az, amit az emberek az etika fogalmán értenek. Az etika nem egy hagyomány, az erkölcsök nem hagyomány, ezek a harmóniában gyökereznek, a létezés központi törvényeiben, ezek az univerzum valódi szerkezeti harmóniáján alapulnak. Ez az ösztönös etika a belső felépítésünk mélyéről tör elő. A szellemi lényünkől jön elő, amely felismeri a harmóniát, a rendet, a szépség méltóságát és fenségét – a szépségét a gondolkodásban, a szépségét a törekvésben és érzelemben, a szépségét a cselekvésben.

A tudás a szerető cselekedetek gyermeke – ez a legmagasztosabb igazságok egyike. A misztériumokról, a magasabb misztériumokról nem szerethetünk tudást, ha a szívünk nincs tele szeretettel, és nem csordul az túl, a tudás pedig a bennünk levő szellemi képességek gyakorlásából ered. Ez a gyakorlat a legkönnyebben szerető kedvességű cselekedetek elvégzésével, a testvériség érzésével és gyakorlásával, mások segítségével és annak az áldásnak a velük való megosztásával érhető el, amivel mi rendelkezünk.

Oh, milyen nemes, milyen lenyűgöző ez az embernek, hogy közös rokonságot érez mindenki mással, hogy hatalmas szeretetet érez, ami megmozgatja a szívet, hogy érzi a közös testvériségünket, és hogy az emberiség javáért él! Mindez annyira magasztos!

A szeretet az univerzum kötőanyaga

A szeretet mutatja az Utat és világítja be az Ösvényt, a szeretet az állandó fény, a buddhikus ragyogás – a Krisztus-fény – folyója az univerzum szívénel. Az a szeretet, amely az istenekben és az emberekben működik, megtanítja nekünk, hogy megismerjük a szépséget, amikor megpillantjuk azt, különösen a belső szépséget, hogy felismerjük másokban a magasztosságot és a ragyogást az által, hogy ismerjük saját legbelsőbb lényünk magasztosságát és ragyogását.

A szeretet az univerzum kötőanyaga, minden dolgot a helyén és az örökkévalóságban tart, a valódi természete a mennyei béke, a valódi jellemzője a kozmikus harmónia, amely átjár minden dolgot, határtalan, örök életű, végtelen, örökkévaló. Mindenhol ott van, és ez minden dolog szívének a szíve.

A szeretet a leggyönyörűbb, legszentebb dolog, amit az emberi lények ismernek. Reményt ad az embernek, a szívet törekvéssel tölti el, az ember legnemesebb jellemzőit serkenti, mint az önfeláldozás másokért, előhossa az önzetlenséget, valamint békét és örömet is hoz, amik nem ismernek határokat. Ez a legnemesebb dolog az univerzumban. „Szeressétek egymást” – gyönyörű mondás ez, mert a természetünk legbelsőbb magjához fordul, a bennünk levő istenihez, a belső istenhez, akinek a lényege a mennyei ragyogás. Lényünk alapvető fénye a mindenható szeretet.

A szeretet védelmező, a szeretet nagy hatalmú, mindent átható, és minél személytelenebb, annál magasabb rendű és erőteljesebb. Nem ismer korlátokat sem térben, sem időben, mert ez a természet alapvető tevékenysége, a természet alapvető törvénye, és ez az egyetemes kötőanyag a dolgok között. Nemcsak hogy szétporlasztja a megrögzöttséget a legmegkövesedettebb emberi szívekről, és feloldja az emberi elmék legkeményebb szubsztanciáját, de lassacskán betölti életadó melegét mindenhová. Semmi nem tudja lezárni haladását, mert ez az univerzum valódi életesszenciája. Minden lény és dolog ugyanis végső soron egy, minden az egy ÉLET-BEN gyökerezik, és minden keresztül áramlik a mindenható szeretet állandó, megszakíthatatlan árama.

A szeretet a nagy vonzó erő, ami összeköt dolgot dologgal, emberi szívet emberi szívvel, és az ember minél magasabbra jut a fejlődésben, annál szorosabban szövi át a szeretet az indáit az ember lényének minden szövődékében. Vagy, megváltoztatva a szóképet, az emberi szív annál jobban kiterjed a szeretetben, amíg végül átöleli karjaival az egész univerzumot, és így az ember eljut oda, hogy szeret minden dolgot, nagyot és kicsit egyaránt, tér és idő megkülönböztetése nélkül. Oh, milyen áldottságot jelent ez az érzés, ez a felismerés! Isteni, mert a szeretet, a személytelen szeretet isteni. A személyes szeretet csupán annak egy tükröződése, és a személyes szeretet esendő, mert a sugár annyira törékeny. Bármi, aminek a motiváló oka a vágy személyes előnyre, nem igazi szeretet.

A személyes szeretetben a személyiség fátylai elkezdnek megvastagodni a belső szem előtt, mert a személyes vágy összegyűlik és belevastagodik az ember aurájába – a környező pszichikus atmoszférába –, besűríti azt, és ez az, ami a pszichikus fátylak megvastagodását okozza, elhomályosítva a belső látást és megértést. Az igazi szeretet lényege az önmagáról való megfeledkezés, és ez alól a szabály alól nincs kivétel.

Ha egy ember szíve és elméje csupán személyes szeretettel van tele, akkor szereti ezt, de nem szereti azt, szeret valamit ott, de nem szeret valamilyen más dolgot itt, és viszont. Más szavakkal: az ő szeretete a személyes jellemével egyenes arányban korlátozott. Ez az a szeretet fajta, ami nem teljesen igaz, ami korlátozott. A személytelen szeretet nagyszerű, gyönyörű és nincs nyoma benne azoknak a dolgoknak, amiket egyáltalán nem szeretünk. Mindig kedves mindenhez és mindenkihez, a lényekhez és a dolgokhoz, akár kicsik, akár nagyok, és ez intuitív.

A felelősség, a bizalom, a remény, a szeretet – ezek tényleg boldogságot, erőt és örömet hoznak. Valóban csiszoljuk ezeket! De nem fogjuk megérteni ezeket a nagyszerű jellemzőket, és nem is fogjuk átérezni azokat, ha a szívünk tisztán személyes, korlátozott érzelmekkel és gondolatokkal van tele. A szívünkben nem lesz hely a számukra, nem fogja ezeket tartalmazni, ha az pusztán személyes dolgokkal van megtöltve.

A személyes szeretet ugyanis soha nem felelős, nincs benne felelősségérzet. Nem tud hinni, nem tud igazán bízni, nem tud teljesen adni, mert a benne levő „én” állandóan erős, az

egyetlen gondolata pedig a nekem, nekem, *nekem*. Ez a nagy baj a jelenlegi világban, és minden baj és szenvedés nagy, nagy, *nagy* mértékben meg fog szűnni, amikor a férfiak és nők tudják egymást személytelenül szeretni, amikor az emberek tudják szeretni az embereket, embertársukra egy emberi hősként tudnak tekinteni, és amikor a nők meg tudnak bízni saját nemükben, amit akkor fognak megtenni, amikor rendelkezni fognak ezzel a látomással, a Magasztos Látomással.

Pontosan ez az önző, személyes szeretet az, ami elhozza a bánatot, szenvedést és boldogtalanságot az emberi életbe, mint ahogyan a személytelen szeretet megtisztítja az ember szívét, és boldoggá teszi azt.

Van valami gyönyörű egy olyan emberi szívben, amely adni tudja önmagát a viszonzás vagy a fájdalom gondolata nélkül, amit az adás okozhat átmenetileg az adónak. Az a szeretet, amit az én-re való gondolás nélkül adnak, aminek nincsenek határai és nincsenek feltételei, isteni. Az igazi szeretet mindig személytelen.

A szeretet béke, a szeretet harmónia, a szeretet önzetlenség, a szeretet erő, hatalom, látomás, fejlődés. Az ereje annyira kiterjeszti a belső természetet, hogy lassan rokonszenvéssé válnunk, mert egyé válunk az egész univerzummal, amelyben élünk, mozgunk, amelyben létezünk, és mert maga a harmónia, mert az univerzum magjának a legalapvetőbb lényege, amelyben egyé válunk a minden dolog szívében levő istenséggel.

A személytelen szeretet isteni. Megvilágítja a szívet, kiszélesíti az elmét, megtölti a lelket a mindennel való egység érzésével, és így nem tudunk nagyobb mértékben ártani egy teremtmény-társunknak, mint tudunk szándékosan és akaratlagosan rosszat tenni valamilyen dolognak vagy személynek, amelyet személyesen a legjobban szeretünk a világon.

A szeretet hatalmas. Ez a legnagyobb dolog az emberi életben, mert ez a legnagyobb dolog az istenek életében, aminek az emberi élet csupán szegényes és pontatlan tükröződése. Az ember egész természete kiárasztja a minden létező iránti rokonszenvének dicsőséges áramát. Az élet emelkedetté válik kezdettől fogva, és magunk előtt látjuk, még a jövő távoli horizontjain is, mindennek a teljes megértését, és minden lény és dolog egyetlen tudattá való újra egyesülését, amelyben a gyűlölet, a viszály, a szétválás, a félreértés el fog tűnni.

Ennek a szeretetnek egy halvány tükröződése az egyik embernek a másik iránt érzett szeretete – nagyon halvány, de legalább az önzetlenség kezdete. De ha egyszer a lelket megvilágítja a személytelen szeretet szent ragyogása, akkor kezdünk el igazán élni.

A személytelen szeretet nem kér jutalmat, hanem mindent ad, ezért önmagát adja. A szeretet megvilágosodás. A szeretet inspiráló, megnyitja az elme kapuit, mert széttöri az alsó személyiség bilincseit, amik körül veszik a belső istent. Amikor személytelenül szeretünk, akkor az isteni tűz kiárad, és az ember valódi Emberré válik.

A szeretet hatalmas erő. A tökéletes szeretet kiűz minden félelmet. Akinek a szíve szeretettel és szájalommal van tele, soha nem tudja meg, milyen a félelem, nincs hely a szívében erre. Szeressünk mindent, ami él, és akkor összekötjük magunkat a legyőzhetetlen kozmikus erővel, erőssé, szellemileg és értelmileg tisztánlátókká válnunk. Annak arányában nem fogunk soha semmitől félni, amennyire a szívünk tele van szeretettel és megértéssel, mert a szeretet – a tökéletes szeretet – megértést hoz. Akkor soha nem fogunk félni a szegénységtől, soha nem fogunk félni a haláltól.

Legyőzhetjük a félelmet, ha vizualizálunk magunknak nagy és nemes bátorságú cselekedeteket és gondolatokat. Gondoljunk úgy magunkra, hogy bátor tetteket hajtunk végre. Tanulmányozzuk és csodáljuk meg mások bátor tetteit. Tanulmányozzuk és csodáljuk meg mások

bátor gondolatait. Neveljük a bátorság szeretetét, és kövessük azt. Akkor azzá válunk, és a félelem eltűnik, mint az éjszaka ködje a felkelő nap elől. Ott húzódik meg a félelem legyőzésének a titka: a teremtő képzelet használata.

Az erkölcs e gyakorlati szabályai, az emberi viselkedés gyakorlati szabályai, és oh, a szánalom az, amit az emberiség szem elől tévesztett! Az embereket mindaddig a félelem fogja uralni, amíg önmagukat szeretik, mert akkor mindentől félnek, ami megtörténhet, félnek kockáztatni, félnek cselekedni, gondolkodni, félnek, nehogy veszítsenek. Akkor pedig veszíteni fognak. „Amitől féltém, lecsapott rám!” Mindig így van.

A egyszerű emberek azok, akik nem félnek, akik kockáztatnak, akik cselekednek, akik tesznek – mert ők a megcsinálók, és ők a világ gondolkodói is, mert semmilyen esetben nem félnek. Szeretik azokat a dolgokat, amiket csinálnak. Ezért nincs bennük félelem.

Az erős ember az, aki szeret, nem aki gyűlöl. A gyenge ember gyűlöl, mert korlátozott és kicsi. Soha nem láthatja és nem is érezheti mások fájdalmát és szomorúságát, de még csak nem is tud érzékelni olyan egyszerű dolgot, mint a másik ember nézőpontja. Az ember azonban, aki szeret, felismeri a rokonságát minden dologgal. Az egész természete a benne levő szépséget sugározza, kiterjeszti a belső tüzet, ami ott lángol a gyönyörű és szimmetrikus gondolatokban, és ezért szépen és kedvesen cselekszik. Valódi tulajdonságai meglágyulnak és jóindulatúkká válnak, nem fognak tőle félni és nem fogják gyűlölni.

A személytelen szeretet mágikus, csodákat teremt, széttöri még az emberi kőszíveket is. Semmi, még a gyűlölet sem tud ellenállni haladásának. Kövessük az ősi törvényt: Ne gyűlölj. Győzzük le a gyűlöletet szeretettel. Soha ne viszonzzuk a gyűlöletet gyűlölettel, mert így csak tüzelőanyagot adunk egy szentségtelen lánghoz. Viszonzuk a gyűlöletet együttérzéssel és méltányossággal. Legyünk méltányosak, amikor méltánytalanságot kapunk. Így hozzákötjük magunkat a természet saját szellemi folyamataihoz, és a kozmikus élet gyermekévé válunk, ami azután ott fog dobogni a saját szívünkben, soha el nem haló dobogással.

Legyünk önmagunk, és terjesszük ki az együttérzésünket, érintsük meg tudatunk indáival más emberi lények szívét. Oh, milyen öröm érezni azt a belső és úgymond elektromos remegést, amit saját lelkünk megtapasztal, amikor megérintjük egyik embertársunk szívét!

Terjesszük ki szívünket a benne megbúvó isteni energiákkal, a szeretettel, az együttérzéssel, a sajnálattal, a mások megértésével, a jóindulattal, a szépség látomásával a szeretet fényében, amit magából kiáraszt.

Legyünk jóindulatúak, utasítsuk el a gyűlöletet. Terjesszük ki a szívünket.

Egy másik lépés, ami az isteni szeretet útjára vezet, a megbocsájtás. A megbocsájtás a szívnek az a mozdulata, ami elvezet oda, hogy megtegyük az első lépést a felfelé vezető úton, igazság szerint egy lépés az isteni szeretet felé. A valódi megbocsájtáshoz a jellem erősségére van szükség, valódi emberségre, valódi megkülönböztető-képességre és értelmi képességre. Annak elutasítása, hogy cipeljük a sértődést, hogy tápláljuk a haragot, hogy fejlesszük a gyűlöletet. A megbocsájtás azt is jelenti, hogy megtisztítjuk a szívünket ezektől a hitvány és lealacsonyító érzésektől.

Itt a szemléltetés: amikor rosszat tesznek velünk, az alábbi kettő közül melyiket csináljuk? Tápláljuk a haragot, növesztjük a gyűlöletet, kivárjuk az időt, amikor visszafizethetünk ugyanolyan cselekedettel, ezáltal kétszeresére növeljük a világ szenvedését és szívbját? Vagy azt mondjuk: Nem, meg fogok bocsájtani, én magam készítettem az ide vezető utat, mert a múltban én magam hoztam magamra ezt a fájdalmat. Szerencsétlen ember, aki bánt engem! Megbocsájtok neki.

A rosszat tevő nem tudja, mint csinál. Gyenge. Vak. Ezzel szemben az, akinek megbocsájto szíve van, lát, és erős, mert a szeretet minden dolgot megbocsájt, és annak az oka, hogy így tesz az, hogy együtt érez, megért. A megértés élelátást hoz.

Tanuljunk meg megbocsájtani, és bocsátsunk meg, amikor megbocsájtásra van szükség. Nem pusztá szóban történő megbocsájtással, amikor nincs kísértés arra, hogy gyűlöljünk, hanem akkor bocsátsunk meg, amikor a megbocsájtás a bennünk levő erő előhívását jelenti. Akkor szeressünk, amikor aljas és önző ösztönzést érzünk a gyűlöletre, mert a szeretet ilyenkor a spiritualitás gyakorlását mutatja, ami a bennünk levő erőt és kiválóságot jelenti.

Ez nagyon erősítő dolog számunkra a belső felépítésünkben. Az erőfeszítés és az eredmény megbékíti a vitákat, lenyugtatja az aggodást, serkenti a bizalmat és a barátságos érzést, és annak, aki őszintén és sikeresen megbocsájt, elérkezik a béke és az erő tudata, amit soha, semmi más nem tud elvenni tőle.

Bocsátsunk meg és szeressük embertársainkat, és engedjük ezt a szeretetet, amely megtölti szívünket szent fényével, és megvilágítja elménket isteni ragyogásával, engedjük ki minden életre nélkül, hogy megkötnénk, hogy akadályokat fektetnénk elé, és a jutalmunk nagyszerű lesz. Mert a szeretet nem csak a szeretet előidézője más szívekben, hanem rendkívül fel-emelő önmagunk számára is. Nem csupán gyönyörű dolgokat hoz elő azok lelkében, akiket szeretünk, de fejleszti saját tulajdonságainkat és képességeinket is.

Bocsátsunk meg és szeressünk, és ezáltal rálépünk arra az ösvényre, ami közvetlenül a szellemi Naphoz vezet bennünket, amely örökké gyógyítással a szárnyaiban kel fel. Bocsátsunk meg és szeressünk, és mielőtt felismernénk, érezni fogjuk a buddhikus ragyogás – a Krisztus-szellem – édes hatását, amely fokozatosan elborítja teljes lényünket. Akkor egy jótékony erővé válunk a földön, nem csupán szeretett embertársaink számára, hanem áldássá minden létező számára. Akkor fogjuk elkezdni a fenséges képességek és erők megfelelő használatát, amik a bennünk levő istennel együtt születtek, és meg fogunk érteni minden dolgot, mert a szeretet ténylegesen tisztánlátó és egy hatalmas erő. Tanuljunk meg megbocsájtani, mert az fenséges, tanuljunk meg szeretni, mert az isteni.

A tanítványság ösvénye

Valóban gyönyörű a Tanító és a tanítvány közötti kötelék. A tanítvány részéről a lehető legnagyobb bizalom és szeretet érzése, és így semmi, amit érez, nem maradhat rejtve a Tanító előtt, a Tanító részéről pedig a megértés, az együttérzés, a szeretet, és néha, valójában gyakran a dicséret. Ha a tanítvány hálát érez a Tanítója iránt, akkor bizonyos értelemben a Tanító is hálás a tanítványának, mert látja benne egy új Együttérzés Mestere növekvő életének kivirágzását az eljövendő korszakokban.

Bátorság! Kövessük az ösvényt, amire ráléptünk. Kövessük azt hűségesen, azon hibák ellenére, amiket elkövethetünk, és azon akadályok ellenére, amiken átlépünk. Kövessük az ösvényt, amely egyre beljebb vezet a bennünk levő istenhez, el fog vezetni bennünket az univerzum valódi szívéhez, és miközben haladunk ezen az ösvényen, gyarapodni fogunk belső erőben, növekedni belső képességekben, felépítésünk szellemi és értelmi részeiben, ami ki fogja nyitni az ajtókat, amiket keresztül minden új visszatéréssel még messzebbre tekinthetünk befelé, az univerzum szíve felé.

Minden beavatás csupán a tapasztalások egy új ajtajának a megnyitása a belső élet birodalmaiban. Minden új ajtó becsuk mögöttünk valamit mindörökre. Soha nem léphetünk vissza-

felé, de miközben egy új világban találjuk magunkat pillanatnyilag, újabb képességekkel, megnövekedett erővel, új képességekkel, hogy begyakoroljuk azokat, ugyanakkor mindig látni fogunk egy újabb ajtót magunk előtt. Ezeket az „ajtókat” nevezik „fátylaknak” is, és amint átlépünk egy fátylon, mindig van egy másik fátyol mögötte. Mindegyik egy új szentély, elfátyolozva az egyik a másiktól, amelyben nagyobb fény van, mint az előzőben, ahová az ember belépett.

Valóban hatalmas azoknak a jutalma, akiknek sikerül, szavakkal ki nem fejezhető, dicsőséges, és ez a siker csupán még nagyobb eljövendő sikerek kezdete, mert minden lépés előre megnyitja a lehetőségek új távlatát az univerzum életének végtelen és állandóan változó panorámájában. Minden előre megtett lépés egy még nagyobb fénybe vezet, amit összehasonlítva az éppen elhagyott fényvel, az csak árnyék, de az Igazság, a Fény és a Szeretet szent fénye süt át minden fátylon, és az a Fény él bennünk örökre, mert az a lényegi ÉN-ünk.

Eggyé válva lényegi ÉN-ünkkel, elsötétítő fátyolról fátyolra lépkedve, személyes tudathordozóink – legyen az a hordozó fizikai vagy asztrális, pszichológiai vagy mentális, vagy akár spirituális – egyre inkább befelé vagy felfelé haladva, egyre jobban megközelítjük a belső istent, amely annak az Igazságnak az alapvető élete. Ezért amikor azzá válunk, a tudatunk onnan, hogy pusztán emberi, az univerzum tudatává válik. Belső istenünk a határtalan univerzum egyik szellemi építőköve, a határtalan univerzum pedig tudatok szövedéke, hálója. Önmagunkat megismerve minden dolgot meg fogunk ismerni.

A növekedés útja nem bonyolult út. Meredek és tövises Ösvénynek nevezik, de csak az önző, nyereségvágyó, szenvedélyes alsó ember számára az. A szellem útja a fény útja, a béke útja, a remény útja, a Nap útja. Tegyük a lábunkat határozottan erre az ösvényre, kövessük azt, és valósítsuk meg!

Ezen a nehéz ösvényen a jelöltet vezetőjének szeretete tartja meg, de neki egyedül kell a győzelemhez vezető ösvényen minden lépést megtennie. Nem viszi senki. Minden lépést neki magának kell megtennie. A mindennapi emberi létezésben a saját utunkat járjuk a világban, mi tápláljuk magunkat, mi lelkesítjük magunkat, mi képezzük magunkat. Ha ez szükségszerűség itt, akkor ugyanez a szükségszerűség tízszeres az ezoterikus életben. Nekünk kell mindent elnyernünk, egyszerűen mert mi hozzuk ki azt, ami bennünk van, saját akaratomkat, saját tudatunkat kell felébreszteni, teljesen felébredetté tenni, és a saját erőfeszítéseinkkel.

Nem tudunk látni, hacsak nem használjuk a saját látási képességünket. Nem tudunk megérteni valamit valaki más megértésével. Nekünk kell megszerezni mindent, amink csak van, ezoterikus képzésen keresztül. Nekünk magunknak kell feléleszteni saját lelkünkben a szent lángot, és ugyanez vonatkozik minden más lépésre is az általunk megtett minden szellemi és értelmi fejlődési lépésre. Nekünk magunknak kell megtapasztalnunk az együttérzés kimondhatatlan örömét – a Mindennel való egység szavakkal le nem írható érzését. Nekünk magunknak kell a belső fény hordozójának lennünk, azt megszereznünk. Ez mind bennünk, mind felettünk van, éltetve és inspirálva bennünket. Váljunk azzá!

A szellemi fény belülről érkezik hozzánk, nem kapunk fényt – a szellem fényét – kívülről. Minden, amit a Tanító csinálni tud, az, hogy segít nekünk elsöpörni az egoizmus betakaró fátylaikat sok különböző módon és különféle formákban. Minden szellemi megvilágosodás most, és mindörökre a bennünk levő Mesterből érkezik hozzánk. Nincs más lehetséges út a Fényhez. Minden növekedés belülről jön, minden megvilágosodás belülről jön, minden inspiráció belülről jön, minden beavatás belülről jön.

A törekvés a valódi ima, önmagunk állandó felemelése napról napra, mindennapi próbálkozás, hogy egy kicsivel feljebb menjünk, a belső isten felé. Ez harmóniát, belső harmóniát, békét jelent. Ezért, mivel harmónia és béke van bennünk, az elménkben, a szívünkben, az elme

és a szív állapota visszatükrözi magát a fizikai testünkben, és a testünk is harmonikusan fog működni, ami azt jelenti, hogy egészségesen fog működni.

Ráadásul a magasztos elképzelések és kedves gondolatok légköre tisztítja és finomítja az aurikus légkört minden emberi lény körül, és az Ösvényen járó minden tanítvány kötelessége ezt megtenni. A törekvések a magas és nemes dolgok felé még inkább finomítják teljes felépítésünk atomjait. A tanítványnak mindig a fejében kell tartania ezekkel a tanításokkal kapcsolatos töprengő gondolatokat. Ezeknek állandóan a tudatában kell lenni. Folyamatosan ezeken kell tűnődni. Ezekkel kell aludni térnünk, és velünk kell lenniük, amikor felkelünk, velünk, amikor öltözködünk, amikor mosakodunk, amikor eszünk, még akkor is, amikor a kötelességünket végezzük. Töprengjen az elménk állandóan ezeken a csodálatos tanításokon. Ez a „tudat feletti” elme a háztetőnk, az isteni lényeg, amin és amiben ez a töprengő elme lakozik.

Ilyen a meditáció: veszünk egy elgondolkodtató tárgyat, és gondolatban, személytelen módon elidőzünk rajta, miközben önmagunkban keressük a választ, a vele kapcsolatos megvilágosodást, és ha a meditáció e módszerét hűséggel követjük, a megvilágosodás végül megérkezik. A gyakorlás nagyon könnyűvé teszi, a megszokás vonzerővel látja el, amíg végül eljön az idő, amikor egész nap meditálni fogunk, még akkor is, amikor a kezünk tele van napi feladataink munkájával. Kifejezhetetlen boldogság és béke van benne.

Az embernek nem kell elvonulnia személyes szobájába, leülni, vagy állni, vagy lefeküdni, és akaratának erőfeszítésével megpróbálni arra kényszeríteni az agyat, hogy bizonyos dolgokra összpontosítson. A koncentráció az elménk összpontosítását jelenti egy gondolati pontra vagy a gondolkodás tárgyára, és ennek az állapotnak a fenntartását. Ezt könnyű megvalósítani, és ennek az útja, hogy érdekeljen az adott dolog. Ha valóban érdekel egy dolog, az elménk automatikusan arra a dologra fog összpontosítani.

A meditáció legjobb formája azonban az állandó gondolkodás, vágyakozás, törekvés arra, hogy kihozzuk a legjobbat magunkból, hogy a legnemesebben éljünk, és hogy ezt a gondolatot éjjel-nappal fenntartsuk. Ha a vágy arra, hogy kihozzuk a legjobbat magunkból, és a legnemesebben éljünk, az együttérzés szelleméből ered, a szívből tör fel, mint egy szent energiafolyam, gyorsan el fog vezetni az Aranykapukhoz.

Viszont a következő lépés az Ösvényen akkor történik meg, amikor a tanítvány készen áll, minden a tanítványtól függ, a Tanító semmit nem tehet azon kívül, hogy felébreszti őt, a tanítvány az egyedüli, aki döntést hoz. Mert amikor a tanítvány készen áll, a Tanító várja.

Eljön az idő az emberi fejlődésben, amikor egy férfi vagy egy nő elérkezik arra a pontra, ahol minden energiáját – szellemi, értelmi, pszichikus, asztrális, vitális, fizikai, mindenfajta – egyetlen célra akarja összpontosítani, nevezetesen, hogy olyanná tegye magát, aki alkalmas embertársai szolgálatára minden figyelemelterelés vagy egyéb kötelesség teljesítése nélkül. Ezt nevezik *chela-ságnak*, a tanítványság állapotának. De a tanítványságnak ez az útja csak kevesek útja.

Azok, akik a szellemi fejlődésnek és a megvilágosodásnak ezt az útját követik – az ezoterikus élet tanítványai, akik *chela*-életet élnek –, elkötelezték magukat, hogy feladják az én-t a világért, hogy nincsenek saját személyes javaik, hogy feladják az életet és mindent, ami van a legszentebb Oknak, amit ismernek. Az Élet e tanítványai számára a nem-ellenállás a helyes: megesküdnek, hogy soha nem ütnek vissza, soha nem emelik fel a kezüket az én védelmében, ha a támadás egyedül a *chela*-t éri, soha nem védik meg az ember személyes én-jét rágalmazás vagy becsületsértés ellen, tehát ha az csak az egyén személyiségének megvédését jelentené, hogy odatartják a másik arcukat is, ha pofont kaptak, és hogy odaadják az ingüket is, ha ruhát kértek tőlük. De még ezek a *chela*-kat is arra kötelezik, hogy megállítsák a rosszat, hogy a rossz

cselekedetek ösvényén maradnak, hogy megállítsák azokat, ha lehetséges, amikor a rossz cselekedet más valaki ellen irányul, mert egy ezoterikus megteszi egy másik emberért azt, amit soha nem tenne meg önmagáért.

A chela lezárja az elméjét az élvezetek és a fájdalmak előtt, mert az eszmény ember az, akinek az akaratát nem ingatja meg, az ítélőképességét nem téríti el sem az élvezet, sem a fájdalom. A felsőbbrendű ember az, aki szilárd marad, és nem vezet tévútra az élvezet, és nem gyengül el fájdalom hatására.

A chela-k átadják magukat a világ javára, feladják minden személyes dolgukat azért, hogy az univerzumért élhessenek. Ez a néhány önmagát adja, és ez annál inkább lehetséges, ha senkinek sem adja magát. Ez a Buddhák és Krisztusok útja. A tanítványság, vagyis a Mesterré válás tanulása egy fáradhatatlan, szívhez szóló munka. Minden lépése öröm, noha időnként olyan pszichológiai reakciók jönnek, amik ellen védekezni kell. A chela-életet ahhoz az emberhez lehet hasonlítani, aki bizonyos fontos, lebilincselő, nagyon érdekes, de nagyon fáradságos fizikai munkával van elfoglalva.

Dolgozik, fárad, a lélegzés felgyorsul, az izzadság megnedvesíti a szemöldökét és a testét, de érzi a növekedést a keze munkájától, egy csodálatos szépségű munkától. Arra érez ösztönzést, hogy a benne levő erőnek minden részét adja bele. A chela tudja, hogy a távoli dombok fölött, talán számára nem annyira távol, ha a karmája kedvező, ott fekszik a Bölcsesség Temploma, és annak ajtajai meg fognak nyílni számára, ha el tudja azt érni, és tisztán és erőse éri el. Ha sáros lábbal jut el odáig, olyan lábbal, amit nem mosott meg testének könnyeiben és a szívének véreben, akkor vissza kell mennie a már megtett úton, vagy várnia kell, amíg eljön az idő, amikor már a szív nem fog vérezni, és a szemeit már nem vakítja meg a pusztán személyes célok iránti önző személyes áhítat. Akkor a szemeit majd megvilágítja a halhatatlan belső tűz, és a szíve csak másokért fog dobogni, mert teljesen önzetlenné válik. Akkor a szépség, akkor a kifejezhetetlen öröm, akkor az elképzelhetetlen erő és béke fog belépni az életébe.

A tanítványság önmagában nem nehéz. Önmagában könnyű, szinte kifejezhetetlenül könnyű. A fájdalom feladását, a szomorúság feladását, a harag feladását, a kéjelgés feladását, az önzés feladását, mindazon dolgok feladását jelenti, amik ártanak nekünk, amik elvakítanak, megbénítanak és akadályoznak bennünket. Tisztaságot, kedvességet, élénkséget, erősséget, szépséget jelent. Egy testet öltött isten élete élésének az elkezdését jelenti. Az ember belső istenével való egyre inkább eggyé válás elkezdését jelenti, először egy kicsit, a következő erőfeszítéssel egy kicsit jobban, és így tovább, mert minden erőfeszítéssel a tanítvány egyre többet megszerez a belső fényből, a belső életből, a belső inspirációból, a belső buddhikus ragyogásból.

Más szavakkal ez állandóan egyre inkább eggyé válást jelent a belső Mesterrel. Minden emberi lényben most, még most is van egy magasztos lény, egy Mester.

A tanítvány élete gyönyörű élet, és az első szabálya: az emberiség javáért élni, társítva egy tiszta étellel, tiszta szívvel, törekvő értelemmel és fátyoltalan szellemi érzékeléssel.

Az emberiség javáért élni – ez az első lépés. Ez az első lépés a vízióhoz, a szellemi növekedés első lépése, az első lépés a felfelé haladáshoz – nem önmagunk javát keresve élni, hanem az univerzum javát, ami valójában egy másik nézőpontból mi magunk vagyunk, mert AZ mi vagyunk, mi pedig AZ vagyunk.

A chela-élet valójában a legegyszerűbb dolog a világon: legyél jóindulatú, legyünk barátságosak, legyünk igazságosak, és fejlesszük szellemi és értelmi képességeinket. Soha ne söpörjön el a harag vagy a szenvedély. Nemcsak hogy nem éri meg, de ezek által rossz karmát is teremtünk, amivel egy napon szembe kell néznünk, és le kell győznünk.

Legyünk önzetlenek, legyünk személytelenek, és ezért az anyagtól függetlenek, legyünk pártatlanok, és ezért személytelenek. Legyünk nagyszívűek és nagylelkűek, és akkor elérjük, hogy személytelenek legyünk. Viseljük el az igazságtalanságot lelki nyugalommal, ezzel nemes szívűvé válunk. Soha ne üssünk vissza, soha ne álljunk bosszút, legyünk csendesek, legyünk türelmesek. Védelmezzünk másokat, de egyáltalán ne védelmezzük magunkat.

Bocsátsuk meg a sértéseket. Olyan szívvel, ami tele van szeretettel minden létező iránt és minden elmúlt, jelenlegi és eljövendő sértés teljes és tökéletes megbocsájtásával, a tanítvány körül veszi magát egy hatalmas védelmező erővel, mert ezek a szellemi energiák tisztítják a szívet, serkentik az értelmet, felemelik a lelket. Így fog a lelkünk átvilágítani a testünkön, ahogyan egy lámpa átvilágít az üvegen, és nem csak azokat fogjuk megvilágítani, akik velünk vannak, hanem a békénkkal, a nyugalomunkkal megvilágítjuk az ösvényt is számukra.

Legyünk merészek a tanulásban, de ne vakmerők. Legyünk bátrak, amint előre törünk ezen a réges-régi, korszakok ösvényén, amely az univerzum szívéhez vezet, de ne legyünk meg gondolatlanok. Jól válogassuk meg a beszédünket, különben valami kicsúszik láthatatlanul ezekkel a szavakkal, amit soha nem tudunk visszaszívni. Merni, akarni, tudni, hallgatni!

Engedjük meg, hogy természetes módon növekedjünk, mint ahogyan a virág szétnyitja a szirmait, ahogyan a bimbó kinyitja a szívét. Van-e annak bármilyen oka, vagy szükségszerű-e, hogy a szemet állandóan elvakítsák a könnyek, vagy hogy a lábat állandóan a szív vérével mossuk? Ne bátortalanítson el, ha nem sikerül valami, ha nem vagyunk méltók a bennünk levő legnemesebbhez. Még csak ne is vesztegessük az időt sajnálkozásra, ez csak gyengít. Egyszerűen csak tegyük bele a fejünkbe: ezt nem fogom ismét elkövetni! Majd pedig ha nem sikerül, csak ismételjük meg: ezt nem fogom ismét elkövetni, mert ha így teszek, egyedül én vagyok a vesztes. El fog jönni a nap, amikor a mantra állandó ismételtetésével, mind a szív, mind az elme folyamatos törekvésével és a legjobbra való szüntelen igyekezettel vagy erőfeszítéssel, a leggyönyörűbb, ami bennünk van, hirtelen előtör, hirtelen azzá válunk.

Chela-életet élve egyszerűen kicseréljük azokat a dolgokat, amiket belülről utálunk, amiket gyűlölünk, olyan dolgokra, amik gyönyörűek, segítők, kicseréljük a gyengeséget erősséggel, a csúnyaságot szépséggel, a vakságot látással, a sötétséget fénnel.

Ne harcoljunk, ne küzdjünk, ne bosszankodjunk, ne aggódjunk. Legyünk természetesk, legyünk türelmesek, legyünk nyugodtak, legyünk békések, ne legyünk türelmetlenek, legyünk nagyon türelmesek. Vegyük úgy a dolgokat, ahogyan jönnek, és állandóan törekedjünk, törekedjünk arra, amit a legjobban szeretünk, és amit a legigazabbnak érzünk, és minden mást engedjünk elmenni. Végezzük el a kötelességünket mindenkor, nem számít, mibe kerül nekünk, és azt fogjuk találni, hogy kimondhatatlan boldogság van benne. Akkor, előbb vagy utóbb el fog jönni a belső szem megnyílása, a vízió, a belső érzékek megnyílása, a tudatossá válás a körülöttünk levő leggyönyörűbb és legkülönösebb dolgokkal kapcsolatban.

A szellemi képességek bennünk vannak, és végtelen mértékig kifejleszthetők. Amikor a belső szem megnyílik, szellemi tisztánlátással fogunk rendelkezni – egyetemes kiterjedésű látással, ami csupán olyan mértékig korlátozott, ahogyan egyénként értelmezni tudjuk, befogadni tudjuk, tartalmazni tudjuk –, és azzal a szellemi képességgel, hogy lássunk, és helyesen lássunk, és így látva tudjuk, hogy amit látunk, igaz. Amikor összekapcsolódunk a bennünk levő istennel, a szellemi képesség meg fogja mutatni, hogyan kell a dolgokat meglátni bármilyen távolságból. Azonnal látjuk az óriási távolságban levő dolgokat a belső szellemi látáson keresztül. Ott van a tudatunk, ahová csak kiküldjük. Ülhetünk a fotelunkban, és becsukott szemmel láthatjuk mindazt, amit látni akarunk nagy távolságokból.

Ez nem csak ebben a külső világban tehető meg, hanem át tudunk hatolni a belső és láthatatlan világokba is, és így megismerhetjük, mi történik a szellemi és éterikus világokban, és

arra is emlékezünk, hogy ezek a belső és láthatatlan világok jelentik ennek a pusztá keresztmetszetnek az alapját és gyökerét, amit mi emberek a fizikai univerzumnak nevezünk. Ez a fizikai univerzum a Határtalan Élet nagy univerzumának csupán egyetlen fázisa vagy síkja.

Tibetben ezt a képességet Hpho-wa-nak nevezik, ami azt a képességet jelenti, hogy kivetítjük a tudatunkat (ami jelenti az akaratunkat is) olyan távolságra, amilyenre csak jól esik, a földön, a Holdra, bármely más bolygóra, a Napra. Ez azért lehetséges, mert a kozmikus terek az otthonunk. Mi azok vagyunk, és azok mi vagyunk. Ugyanazok az erők, amik bennük dolgoznak, dolgoznak bennünk is. Ugyanazokból a szubsztanciákból épülünk fel mi is, amiből azok születnek és felépülnek. Mi ott születtünk, és ezért egy ilyen erőt megnyilvánítani természetes dolog megtennünk.

Egy másik spirituális képesség a valódi és eredeti tisztán hallás, a képesség, hogy halljunk a szellemi halló képességgel vagy tulajdonsággal – a belső szellemi füllel – akár azt is, amit az istenek mondanak és csinálnak. Rendelkezve ezzel a képességgel hallhatjuk a szférák zenéjét, mert minden égitest, amint kering a pályáján, saját varázsos hálaénekét dalolja. Minden a földön vagy máshol élő vagy úgynevezett élettelen, mivel atomok összessége, ezért egy szimfonikus dallam, egy szimfónia, hangok összessége, amit minden egyes daloló entitás hangjai komponálnak meg, és így a maguk a fizikai testeink is megtestesült dalok.

Minden kicsiny atom egy zenei hangra van ráhangolva. Ez állandó mozgásában, állandó rezgési sebességeiben történik, amelyek felfoghatatlanok a közönséges emberi agy-elme számára, és minden ilyen sebességnek megvan a maga numerikus értéke, más szavakkal a maga numerikus hangjegye, és ezért azt a hangot éneklő. Így, ha szellemi tisztán hallással rendelkezünk, a bennünket körülvevő világ egyetlen hatalmas édes dallá válik, és mi magunk is egy dalt éneklünk, maga a testünk olyan lesz, mint úgymond egy szimfonikus zenekar, amely valamilyen pompás, felfoghatatlan, zenei szimfonikus művet énekel.

A belső szellemi fül felébredt képességével egy dalként fogjuk hallani a rózsabimbó ki nyílását, a növekedése pedig egy napról napra változó melódiához fog hasonlítani. Hallhatjuk a zöld fűszálak növekedését. Hallhatunk minden hajszálát a fejünkön, amint a hosszabbodnak, mert a növekedés mozgás. Egy kicsi gyermek növekedése, amit hallunk, olyan, mint éneklő atomi lények hosszantartó éneklő kórusa.

Akkor, a felébredt szellemi erővel át tudjuk vinni a gondolatainkat egyetlen szó nélkül – hang nélküli beszéddel –, a tudatunkat és akaratunkat pedig a föld bármely részének, és az ténylegesen ott van, látja, és tudja mi történik ott.

Egy másik szellemi képesség a felébredt megértés, az a képesség, amely lehetővé teszi, hogy különbséget tegyünk gondolat és gondolat között, dolog és dolog között, hogy megismerjük az egyik embert a többi között. Ez a Mindenható Szeretet nővére, mert a megértés is az univerzum szívének alaptermészete. Ez megvan bennünk. Meg tudunk érteni minden dolgot, ha kiműveljük azt, hogy miért nő a fű, miért virágzik a barackfa, embertársaink miért élnek, miért vagyunk itt, a csillagok pályájukon haladva mit énekelnek nekünk állandóan, miért van gyűlölet és szeretet, éjszaka és nappal, nyár és tél, meleg és hideg, és miért létezik az összes többi ellentétpár az univerzumban.

De a legnagyobb tulajdonság, a legnagyobb képesség mind közül az, amikor megtaláljuk önmagunkat, amikor elkezdjük megismerni magunkat, és felfedezzük magunkban a határtalan, gyönyörű, fenséges, leírhatatlan, magasztos misztériumokat, és közöttük a legcsodálatosabbat, a Mindenható Szeretet erejét, mert ez az univerzum valódi kötőanyaga, amely minden dolgot szilárd, rendezett, folyamatos rendben tart. Ez a természet legmagasztosabb, legnagyobb ereje, és nincs semmi fenn a mennyekben, vagy lent a földön, ami ellenállni

tudna haladásának vagy akadályt jelentene mindent átható erejének. Mindent átítat, minden-hová behatol, és amikor szeretetet sugárzunk, szeretetet keltünk másokban, mert mi magunk válunk szeretetre méltóvá, mert a kisugárzó hatásai a saját szívünkben kelnek fel. Eggyé válva vele – azzal, ami bennünk a saját belső lényünk – istenné válunk, egy valódi istenné, mert egy ilyen isten lakozik bennünk legbelül, ténylegesen a Nap fia. A bennünk levő istenség üdvösség, olyan üdvösség, ami leírhatatlan, sugárzó, ragyogó, állandóan szellemi energiát és erőt ki-árasztó.

Így azok a képességek, amiket ápolnunk kell ahhoz, hogy növekedjünk, hogy legyünk, hogy célt érzünk el, azok, amikkel semmi nem tud szembe szállni, amiknek semmi és senki nem tud ellenállni, amik éjjel-nappal működnek, a csendben és a viharban, mindig buzgón, az univerzum energia-szívében, amelynek gyermekei vagyunk. Azok a képességek, amiket növesztenünk kell a szeretet, az értelem, az együttérzés, a könyörület, a megbocsájtás, és ezeknek olyan gyümölcseit, mint a szelídség, a jószívűség és a szellem jóindulata. Ugyanis soha nem kaphatjuk meg ezeket a szellemi képességeket, amíg az önző én-ség minden nyoma ki nem mosódik belőlünk, mert a természet ezt nem engedi meg. A valódi mód, amellyel csodálatos képességeket szerzünk meg, az, hogy feladjuk az önzést, ami megakadályozza, hogy ezek a képességek működésbe lépjenek.

Ezért azt mondom: menjünk a bennünk levő Naphoz, vegyük el erőszakosan a mennyek birodalmát, mert az a miénk, az a szellemi örökségünk.

Vannak veszélyek, amik a tanítvány útjára támadnak, de megtanulja, hogyan cselekedjen, hogy legyőzze azokat. Megtanulja megérteni és ezért megérezni, ahhoz, hogy hasonlóvá váljon az istenekhez, az istenszerű utakat kell követnie. Szabad akarata van. Mivel pedig ezzel a szabad akarattal rendelkezik, szent kötelessége, hogy gyakorolja azt, és ezt gyakorolva köteles ezt mindig személytelen módon és személytelen célokért gyakorolni, és minél magasabb szinten tudja ezt a tanítvány megtenni, annál gyorsabban halad előre az ösvényen. Minél magasabbra megy az ember, annál inkább szükséges, hogy elfeledkezzen az én-ről fokozatosan, és összhangban dolgozzon a természet törvényeivel.

Amikor a tanítvány kizárólag a szellemi természetén keresztül és az által cselekszik, eggyé válik a természettel, ezért azzal dolgozik, a természet pedig egyik teremtetőjeként tekint rá, és engedelmesen követi. Ennek következtében, mivel a természettel dolgozik, nincs ellenhatás a természet részéről, és így a tanítvány a karma fölé emelkedik, és eggyé válik az univerzum szívével, a természeti törvénnyel semmilyen ellentétet nem csinál, következképpen nem érkezik visszahatás. A természettel dolgozik, mert egy saját szíve indítékaival.

Minél magasabbra megyünk a fejlődés útján, annál óvatosabbnak kell lennünk, ezért a legóvatosabbnak kell lennünk, hogy mit gondolunk és érzünk, és milyen tevékenységeket végzünk. Megtanultuk – legalább is valamilyen szintig –, hogyan használjuk az akaratunkat, és mi lesz annak az eredménye, a természet pedig annak megfelelően fog felelősnek tartani bennünket. Ahogyan az univerzum törvényei megszabják, vagy emelkedünk, vagy esünk minden elgondolt gondolattal és minden elvégzett cselekedettel. Az emberi létezés minden pillanatában útelágazásnál állunk, a jobboldali és a baloldali előtt.

Ne gondoljunk a következményekre. Gondoljunk csak a kötelesség elvégzésére, és arra, hogy azt jól csináljuk, a többi hadd menjen az útján. Ez a béke útja, a boldogság útja, az az út, amely állandóan egyre feljebb vezet.

A személyes vagy egyéni szellemi felsőrendűség öntudatos érzése egy valós veszély. Tépjük ki ezt az érzést a szívünkből, és hajítsuk el mindörökre magunktól. Egy kígyó ez, amely megharapja és mardossa a belső életünket. Legyünk személytelenek!

De a legnagyobb veszély a szellemi büszkeség érzete. Dobjuk el, és dolgozzunk magunkon, amíg megtisztítjuk a szívünket az egoizmus büszkeségétől. A vágyat és a büszkeséget néha összetévesztjük az intuícióval és az ember valódi felkészültségének érzésével.

Viszont a tudni vágyás – nem önmagunkért, még csak nem is a tudás kedvéért elvont értelemben, hanem a szolgálat oltárán nyugvó tudás kedvéért –, az Ösvényen történő haladáshoz vezet. Oh, hatalmas erő van emögött a gondolat és tény mögött! A személytelen szolgálatra irányuló vágy az, ami megtisztítja a szívet, megvilágosítja az elmét, és személytelenné teszi az alsó én görceit, és így azok megnyílnak és ezáltal képesekké válnak a bölcsesség befogadására. Ez a vágy az, ami a mozgató erő, a hajtó motor, amely a tanítványt egyre magasabbra viszi.

Csak a személyes én, az alsó én az, amely akadályozza a fejlődést. Gondolkozzunk el ezen! Ne feledjük, hogy csak az önzés fátylai, az önző ösztönzések, az én megvalósítása és elérése iránti vágy az, ami gátolja a fejlődést. Ne legyenek vágyaink! Még a sikerre se vágyjunk! Legyünk kristálytiszták az elménkben, olyan személytelenek, mint a szellem, ami lényünk gyökere.

Ne áhitozzunk a Fényre, ne izgasson, ne sóvárogjunk, ne égjünk a vágytól, hogy fejlődjünk. Kerüljünk el mindenféle érzelmi háborgást, még a legmagasabb típusúakat is. Ehelyett legyünk összeszedettek, nyugodtak, tartsuk az elménket átlátszóan, mint egy hegyi tó, a lelkünk nyugalmát pedig ne zavarja meg a gondolatok semmilyen futó szele.

Nyugodtak azok a helyek, ahol a növekedés történik. Csendesek azok a kamrák, ahol a fény belép a szívbe. A természet legcsodásabb folyamatai csendesek, békések és nyugodtak. Minden növekedés nyugodt, és küzdelem nélkül, a csendben zajlik. A csata, küzdelem, tevékenység, sürgölődés, nyüzsgés – mindezek az emberi tökéletlenség jelei, és a szív tana bölcsessége ismeretének a hiánya. Vajójában ez a mennyekbe vezető út, nem pedig a küzdelem. Ezért végezzük a munkánkat nyugodtan, hatékonyan, könnyedén. Legyünk csendesek és növekedjünk, legyünk olyan aktívak a spiritualításban, mint amilyen nyugodtak kifelé. Akkor az elménk tükrözni fogja a bennünk levő napfényből, belső istenünkből eredő arany ragyogást.

Az egyetlen dolog, ami megakadályozza, hogy megkapjuk ezt a Fényt az én-ség fátylaiba való beburkolózás: önzés, egoizmus, düh, gyűlölet, irigység és mindenféle nemtelen vágyak. Ezeket a dolgokkal a tanítványnak meg kell tanulnia szembenézni, és kiölni magában, ha nem teszi, azok fogják őt megölni.

Soha nem fordult elő, hogy ellenálltunk egy kedvenc kísértésnek, és legyőztük azt, és lenéztünk az elpusztított én-re, a csúnya dologra, ami korábban fogva tartott bennünket, és csodálkoztunk, hogy hogyan lehettünk valaha is valami ennyire hitvány áldozatai?

Emeljük fel lelkünket nyugodt gondolatokkal felfelé. A szeretet fogja vezetni lelkünk szárnyait a szellemi napunk felé. Ne küzdjünk, mindazonáltal haladjunk. Ne aggódjunk a cél elérésén, mindazonáltal dolgozzunk a cél eléréseért. Ne vakítson el az aggodás, és ne is lassítsa el lépteinket a vágyódás, mindazonáltal menjünk előre, mozduljunk, haladjunk. Legyünk békések.

Finomítsuk a gondolatainkat, tisztítsuk meg elménket, tisztítsuk meg szívünket. Egy tiszta szív és egy éles értelem átvisz bennünket mindenben. A minden, nagy vagy kicsi lény és dolog iránti szeretet egy gátat alkot, egy védőfalat körülöttünk, olyan erőset és áthatolhatatlant, hogy semmi el nem érheti a szívünket a szeretet falán belül. Törjük az utunkat az akaratunkkal, a misztikus karddal, és így haladjunk teljes gőzzel előre.

A szellemi akaratunk nem csak úgy mond az üdvözülésünk pajzsa, hanem a kardja is, amellyel utat vágunk az önlegyőzéshez, ami békét, bölcsességet, szeretet és üdvösséget jelent.

Figyeljünk az előttünk levő igazságra: egy éles értelem, egy nyitott elme, egy fátyoltalan szellemi meglátás, az igazság érzékelése, az életre keltett és az aktív szellemi akarat, hogy a legfelsőbbé válhassunk – *először is önmagunk fölött* –, és így teljes önuralommal rendelkezünk, ami által még az asztrális világ elementáljai és elementárisai sem tudnak sehogyan irányítani bennünket, akkor válunk az Élet Mestereivé.

Ennek a belső szellemi életünknek a tanulmányozását nem lehet túlzásba vinni. Ez az igazság, a hatalmas szeretet, az együttérzés, a sajnálat és az univerzum valamennyi elemének a tömörítvénye, amelyek az ember értelmén és szívéen keresztül jóindulatot, testvériséget, szelíd-séget, valamint jó és magasztos nézeteket hoz létre. Szellemi lényünk ilyen tanulmányozása megmutatja nekünk, hogy át kell törnünk az alsó én-ség betakaró fátylait, és áthatolnunk a belül levő isteniséghez, az belső istenhez, amely valamennyiünkben a szívek szíve. Akkor, amikor elérjük ezt a magasztos célt, fogunk rendelkezni azzal a sugallattal, hogy hátraforduljunk, ahogyan az Együttérzés Buddhái teszik, akik visszafordulnak az Ösvényen, és segítsenek embertársaiknak őket követni. Ez az együttérző cselekedet az, amit az emberek valódi szelleme megváltói tesznek.

Az Együttérzés Buddhái

A Nagyok, az Élet Mesterei azok, akiknek a fénye világítja meg az ösvényt, már annak kezdetén is, és minden lépéssel egyre ragyogóbbá válik. Az ő fényük folyamatosan sugároz, és csak az emberek elméjében levő sötét felhők azok, amik kioltják ezt a fényt. Ők az Együttérzés Buddhái.

Egy Buddha az, aki felemelkedett az Élet fejlődési létrájának fokain, fokról fokra, egymás után, és aki így elérte a buddhaságot, ami a szellemi és értelmi dicsőség emberi teljességét jelenti, és aki mindezt saját maga tervezte, maga irányította erőfeszítéseivel tette meg a messze múltba nyúló fejlődési útján. Ő egy „Felébredett”, az, aki megnyilvánítja az istenséget, amely saját lényé magjának valódi magva.

Az Együttérzés Buddhái az emberi faj legnemesebb virágai. Ők emberek, akik felemelték magukat az emberiségből a majdnem-istenségbe, és ezt úgy tették meg, hogy a bennük bebörtönzött fénynek, a belső isten fényének lehetővé tették, hogy előtörjön, és nyilvánuljon az ember emberségén, az ember emberi lelkén keresztül. Mindennek a feláldozásán és feladásán keresztül, ami hitvány és rossz, alávaló, értéktelen és önző, a belső természet megnyitására keresztül, és így a bennük levő isten elősugározhat. Más szavakkal, önmaguk által irányított fejlődésen keresztül kiemelték magukat az egyszerű emberiségből, hogy isten-emberekké, emberistenekké, emberi istenségekké váljanak.

Minden emberi lény egy megnyilvánulatlan Buddha. Minden embernek megvan a belső felépítésében nem csak a mennyei Buddha, a Dhyani-Buddha, ami a belső istene, de a felső Énje is, amely – amikor kifejezi magát a földön emberként – a Manushya-Buddha, vagyis az emberi Buddha. Az átlagember nem tudja teljesen és egészen megnyilvánítani a felső vagy szellemi akaratát, vagy Én-jét, mert az átlagember túlságosan vaskos, mint hordozóeszköz, még nem vált kellőképpen éterikusává. Túlságosan sokat él az anyagi létezés síkjain. Szenvedélyes, személyes, következőképpen körül határolt, korlátozott.

Minden emberi lény egy ki nem fejeződött Buddha. Már most is, bennünk és felettünk ez a felső Én-ünk, és a felső Én az, és ahogyan telnek a korok, és ahogyan legyőzzük az én-t azért, hogy a felső Én-né váljunk, minden lépéssel egyre közelebb és közelebb jutunk a bennünk levő „alvó” Buddhához. Viszont valójában nem a Buddha az, aki „alszik”, mi vagyunk azok,

akik alszunk az anyag ágyában, rossz álmokat álmodva, amiket a szenvedélyeink, téves nézeteink, egoizmusunk, önzésünk hoz elő, amelyek a személyiség vastag és súlyos fátylak hozzák létre, amik körbe tekerednek a bennünk levő Buddhán.

Íme, ez a titok: A bennünk levő Buddha figyel minket. Saját belső Buddhánk – misztikusan fogalmazva – rajtunk tartja a szemét. A kezét együttérzően lenyújtja felénk, de nekünk kell felnyúlnunk, és megragadnunk azt a kezet saját pusztá akaratunkkal és törekvésünkkel – nekünk, lényünk emberi részének –, és fognunk a bennünk levő Buddha kezét.

Furcsa szókép? Vegyük figyelembe, mi egy emberi lény: a szívében egy isten, egy Buddha, amely magába zárja azt az istent, egy szellemi lélek, amely magába zárja a Buddhát, egy emberi lélek, amely magába zárja a szellemi lelket, egy állati lélek, amely magába zárja az emberi lelket és egy test, amely magába zárja az állati lelket. Az ember így egy időben egy, és sokkal több, mint egy.

Amikor egy emberi lény mindent megtanult, amit a föld tanítani tud neki, akkor istenszerűvé válik, és többé nem tér vissza a földre, kivéve azokat, akiknek a szíve annyira tele van az együttérzés szent lángjával, hogy itt maradnak a földi iskolateremben, amin már régen túlhaladtak, és ahol ők már semmi többet nem tudnak tanulni, hogy segítsenek a fiatalabb, kevésbé fejlett testvéreiknek. Ezek a kivételek az Együttérzés Buddhái.

Másrészt vannak nagyon magasztos emberek, nagyon szent emberek, minden módon nagyon tiszta emberek, akiknek a tudása széleskörű, óriási és mély, akiknek a szellemi képességei nagyszerűek, amikor azonban elérik a buddhaságot, ahelyett, hogy a hatalmas szeretet hívását éreznék, hogy térjenek vissza, és segítsenek azoknak, akik sokkal hátrébb járnak, ők tovább mennek a Mennyei Fénybe. Előbbre haladnak, és belépnek a Nirvána kimondhatatlan üdvösségébe, és az emberiséget hátra hagyják. Ilyenek a Pratyeka-Buddhák. Noha felemelkedettek, mindazonáltal nincsenek egy szinten az Együttérzés Buddháinak kimondhatatlan fenségével. A Pratyeka Buddha az, aki önmagáért éri el a buddhaságot, ezt nem önző módon teszi, nem csupán azért teszi, hogy önmagát kielégítse, és nem árt másoknak. Ha így tenne, soha nem tudná elérni a remetei buddhaságát sem, de eléri, és úgymond automatikusan eléri a Nirvánát is, követve lényének magasztos ösztönzéseit. Ezzel együtt maga mögött hagyja a világot, amit az anyag láncainak rabságába vetett és elfeledett.

A Pratyeka-Buddha egyetlen dologra összpontosít, az önfejlesztésre a szellemi cél érdekében. Ez egy nemes ösvény, ha úgy vesszük, de bár gyorsabb ösvény, mindazonáltal alapjában önző ösvény, a karmikus feljegyzések végül mélyebb kitörlendő vonalakat fognak mutatni, mint a többi szellemi életre törekvő esetében, akik a teljes önmegtagadás ösvényét követik, és akik még az önfejlődés minden reményét is feladják. Az utóbbi természetesen sokkal nemesebb ösvény, de egy időre sokkal lassabb és sokkal nehezebb követni. A végcél nehezebb elérni, de amikor elérik, a díj, a jutalom, a kárpótlás kimondhatatlanul magasztos. Egy időre ez egy lassabb ösvény, de ez a tökéletes ösvény. Csodálatos paradoxon, amely a Pratyeka-Buddha esetét jellemzi, mert a „Pratyeka” név jelentése: „minden őerte”. De ez a „minden őerte” szellemiség éppen ellenkezője az Együttérzés Buddhái Rendje uralkodó szellemiségének, mert az Együttérzés Rendjében a szellemiség ez: Add fel a te életedet minden élő életéért.

A „Magányos” tudja, hogy nem juthat előre a szellemi dicsőséghez, hacsak nem él spirituális életet, hacsak nem műveli szellemi természetét, de ha ezt csupán azért teszi, hogy elnyerje a szellemi jutalmakat, a spirituális életet, egyedül önmagáért, akkor ő egy Pratyeka-Buddha. Mindent számba véve *önmagáért* van. Van egy személyes törekvés, egy személyes kívánság, hogy teljes gőzzel haladjon, hogy bármi áron oda érjen, míg az, aki az Együttérzés Buddháinak Rendjéhez tartozik, a szemét ugyanarra a távoli célra függeszti, de kezdettől fogva arra tanítja

magát, hogy teljesen önzetlen legyen. Ez nyilvánvalóan nagyon sokkal nagyobb munka, és természetesen a jutalmak is ennek megfelelően magasak.

Eljön az idő, amikor a Pratyeka-Buddha – akármilyen szent, erőfeszítésében és eszményében akármilyen nemes is – eléri azt a fejlettségi állapotot, ahonnan nem tud tovább haladni az ösvényen. Ezzel szemben viszont az, aki kezdettől fogva szövetségre lép az egész természetel és a természet szívével, annak állandóan kiterjedő munkaterülete van, ahogyan a tudata kiterjed, és betölti azt a területet, és ez a kiterjedő terület egyszerűen korlátok nélküli, mert ez maga a határtalan természet. Véglegesen eggyé válik a szellemi univerzummal, míg a Pratyeka-Buddha csak az univerzumban való fejlődésnek csupán egy adott vonalával vagy áramával válik eggyé.

A Pratyeka-Buddha saját belső lényének szellemi birodalmába emeli fel magát, úgymond abba csomagolja be magát, és elmegy aludni. Az Együttérzés Buddhája – a Pratyeka-Buddhához hasonlóan – szintén saját belső lényének szellemi birodalmaiba emeli fel magát, de nem áll ott meg, mert folyamatosan tovább kiterjed, és eggyé válik a Mindennel, legalábbis megpróbálja, és valójában idővel el is éri.

Az Együttérzés Buddhája olyan, aki elnyert mindent, megszerzett mindent, elnyerte a jogot a kozmikus békére és üdvösségre, de lemond róla, hogy egy Fény Fiaként visszamehessen segíteni az emberiségnek, és valóban erről van szó. A Pratyeka-Buddha tovább halad, és belép a nirvána kimondhatatlan üdvösségébe, majd ott marad egy korszakra vagy korszakok millióira, ahogyan a helyzet adja, míg az Együttérzés Buddhája, aki lemondott mindenről az együttérzés kedvéért, mert a szíve annyira tele van szeretettel, folytatja a fejlődést. Így eljön az idő, amikor az Együttérzés Buddhája, bár mindenről lemondott, messze túl halad azon az állapoton, amit a Pratyeka-Buddha elért. Amikor pedig a Pratyeka-Buddha a megfelelő pillanatban kiemelkedik a nirvánai állapotból, hogy ismét megkezdje fejlődési útját, messze az Együttérzés Buddhája mögött találja magát.

Az én, az önzés, a haszonlesés az a dolog, amit az Együttérzés Buddhái igyekeznek elfeledni, legyőzni, jobb életet folytatni. A személyes én-nek össze kell olvadnia az egyéniségi Énnel, aminek azután bele kell olvadnia az Egyetemes Én-be.

Azért nevezik őket az „Együttérzés Buddháinak”, mert érzik az egységüket minden létezővel, és amint fejlődnek, egyre inkább érzik, amíg végül a tudatuk összeolvad az univerzummal, és örökké, halhatatlanul él, mert egy az univerzummal. A harmatcsepp belesiklik a ragyogó tengerbe, szülőhelyébe.

A mindenható Szeretet sürgetését érezve a szívükben, az Együttérzés Buddhái örökké folyamatosan haladnak a szellemi teljesítés még hatalmasabb csúcsai felé, ennek oka pedig az, hogy az Egyetemes Szeretet hordozóivá váltak. Mivel a személytelen szeretet egyetemes, az egész természetük tágul annak az egyetemes erőnek következtében, ami rajtuk keresztül működik.

Törekedjünk arra, hogy ne önmagunkért váljunk szentté. Törekedjünk arra, hogy szentté váljunk, ahogyan mások törekednek a szentté válásra, csak felejtjük el önmagunkat másokért. A szeretet az Én-t soha nem az én kedvéért keresi. A szeretet mindig adni igyekszik. A szeretet az első lépés a felfelé vivő úton. Ez minden közbenső lépcsőfok, és ez az utolsó is, ha tényleg van egyáltalán utolsó. A szeretet az utolsó és legmagasabb beavatás a földön – a személytelen szeretet, mert az ilyen szeretet isteni!

A Mesterek még nem Buddhák. A Buddha egy legmagasabb szintű Mester. A Mester az, aki öntudatosan élővé vált felépítése szellemi részében, a Buddha pedig az, aki öntudatosan élővé vált felépítése isteni részében. A Mesterek emberi lények, bár magasak, és ez teszi

őket számunkra annyira közelivé és kedvessé. Ők a közönséges emberiséget közvetlenül követő szintet foglalják el.

Ők lélek-emberek emberi testekben, úgy érznek, ahogyan az emberek érznek, megértik az emberi szomorúságot és az emberi bánatot, képesek megismerni, hogy mik az emberi bukások és bűnök, ezért emberi szívüket gyengéd együttérzés és sajnálat mozgatja. Azt is tudják, hogy alkalom adtán mikor van szükség erős és parancsoló kézre. Ők az Idősebb Testvérek, a lágyszívű emberek, a nagyszívű emberek, csodálatos szellemi és értelmi képességekkel és tulajdonságokkal.

„Gyémánt szív” a fogalom, amit a Mesterről beszélve használnak, és szimbolikus jelente van, azt a kristálytisza tudatot jelenti, amely a világ szenvedését tükrözi, befogadja és válaszol a segítség kérésre, visszatükrözi a buddhikus ragyogást a földön levő minden küszködő lélek szívében. Viszont olyan kemény, mint a gyémánt a személyiség, az én és mindenekelőtt a Mester saját személyiségi természetének minden hívásával szemben.

Ha a Mester feladja a fizikai testét, és a többi princípiumában él, akkor ténylegesen Nirmanakaya-vá válik, aki a föld aurikus légkörében él, és láthatatlanul dolgozik az emberiségért, így válva a Védőfalban az egyik élő kővé. A Nirmanakaya egy teljes ember, aki felépítésének valamennyi princípiumával rendelkezik a Linga-sharira és az ahhoz kapcsolódó fizikai test kivételével. Azon a síkon él, amely közvetlenül a fizikai sík fölött van, és a célja az emberek megmentése önmaguktól azzal, hogy velük van, és folyamatosan csepegteti beléjük az önfeláldozás, az önzetlenség, a szellemi és erkölcsi szépség, a kölcsönös segítség, az együttérzés és a könnyörület gondolatait. Ez által képezi a Védőfal egyik követ, amely láthatatlanul körül veszi az emberiséget.

A legtöbb Mester arra készül, hogy Együttérzés Buddhájává váljon, ezért arra, hogy lemond a nirvánái állapotról.

A valódi Együttérzés Buddhája lemond a nirvánáról önmaga számára, hogy segítsen a világnak, amiért együttérzésből ölt testet. Korszakokon keresztül él, dolgozva minden létezőért, állandóan haladva előre maga tervezte erőfeszítésekkel, önmaga által irányított fejlődéssel az istenség felé, az isteniség felé. Az emberi lénynek ez a teljes önfeláldozása, az ember számára felfogható legmagasztosabb és fennköltebb élet az, ami egy Buddhát annyira szent és emelkedett lényé tesz.

A Buddha még magasabban áll, mint egy Avatara, mert a Buddha a bölcsesség és együttérzés, a sajnálat, a szeretet és az önzetlenség önmaga által választott testet öltése. A Nap Fiai, a Buddhák világosságot gyűjtanak, ahová csak mennek. Korszakokon keresztül itt maradnak, és egy védőfalat alkotnak az emberiség körül, megvédve őket a kozmikus veszélyektől, amely veszélyeket senki, csakis a magasán beavatottak ismerik. Igen, a Buddhák a legszentebb lények.

A Pratyeka-Buddha és az Együttérzés Buddhája közötti különbséget egy megfontolt választás elemei jelentik, amit mindenkinek meg kell tennie valamikor. Melyik úton haladunk azután tovább, az Együttérzés Buddháién vagy a Pratyeka-Buddháién? Mindkettő nemes, mindkettő a szellemi fennkölttség csúcsaira vezet – az egyik az együttérzés útja, az istenség útja, a másik a személyes pihenés, a végső béke és üdvösség, az Istenben való élet ösvénye.

Egy napon nekünk is választanunk kell. De annak a választásnak az eredménye, hogy az önzetlenség, a könnyörület és minden más, minden dolog iránti személytelen szeretetet választjuk-e, miközben átmenetileg megmaradunk az illúzió, az anyag birodalmaiban, végül elvezet egy útra, amely egyenesebb minden másnál, és ami az Egyetemes Szív magjához vezet. Mert engedelmességni fogunk a kozmikus szeretet parancsainak, ami azt jelenti, hogy tudatosan hozzákapsoljuk magunkat az istenséghez.

Ha az ember a Nirvánát választja magának, azt egyfajta finomított spirituális önzésnek lehet tekinteni, mert az ember kísérlete a Nirvána elnyerésére egyedül önmagáért csupán egyéni vágyakozás arra, hogy megszabaduljon a megnyilvánult élettől, hogy félrevonuljon a végső békébe és a végső üdvösségbe, a tiszta tudatba, tekintet nélkül bármi másra.

Mennyivel különbözik ettől az Úr tanítása: „Maradhatnék én a végső üdvösségben, amikor egyetlen emberi szív is fájdalomban dobog?” Inkább azt gondolja, hogy „Adjátok ide nekem a személyes létezés szenvedését, hogy segíthessek és vigasztalhassak másokat, ahelyett, hogy elérném a tisztán az egyéni Paraiszpanna egyéni önző üdvösségét”. Hol van az együttérzés, a könyörület, az önzetlenség és a béke napja? Nem az együttérzés és a könyörület vezérli a lelket? Az együttérzés a szeretetben gyökerezik. A harmónia és a szeretet pedig alapvetően ugyanaz. A valódi természete, a valódi szerkezete az, hogy minden rész érzi azt, amin az összes többi rész keresztülmegy, és ezt magasabb hatókörében és amikor emberi szívekben fejezi ki magát, együttérzésnek nevezzük.

Az együttérzés magának az univerzum szerkezetének a valódi természete és szövedéke, a létezés jellemzője, mert az együttérzés „érezni valamivel-t” jelent, az univerzum pedig egy organizmus, egy hatalmas, óriási organizmus, egy határok nélküli organizmus, amit másképpen Egyetemes Élet-tudatnak nevezhetünk. Az együttérzés a természet saját szívének az alapvető törvénye. Eggyé válást jelent az isteni univerzummal, az egyetemes étellel és tudattal. Harmóniát jelent, békét jelent, üdvösséget jelent, személytelen szeretetet jelent.

***Ennek a magasztos látomásnak a birtokában ne csukjuk be a szemünket mások szenvedése előtt, hanem az Együttérzés Buddháihoz hasonlóan szenteljük életünket minden dolog segítésének, először önmagunkat felemelve – személytelenül, nem pedig személyiségileg –, hogy így segíthessünk meglátni másoknak az isteni fényt. Van-e bármi, ami annyira gyönyörű, annyira magasztos, annyira nemes, mint elvinni a vigaszt a megtört szíveknek, a fényt a homályos elméknek, a tanítást az embereknek arról, hogyan éljenek, hogyan szeressenek és hogyan bocsátsanak meg? Békét vinni az embereknek, reményt adni nekik, fényt adni nekik, megmutatni nekik a kivezető utat az anyagi létezés kusza labirintusából, visszaadni embertársainknak saját alapvető, valóságos istenségük tudását – nem magasztos munka ez?

Béke legyen minden létezővel!